KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, YHTYKÄÄ!

Финская газета „ПУНАЙНЕН КАРЬЯЛА"

PUNAINEN KARJALA

NKP(b):n Karjalan AK:n, KASSR:n TpKK:n ja KALN:n lehti — 17:s vuosikerta ✱ Jokapäiväinen sanomalehti — Hinta 10 kop. 1/1 vk. 30:—, 1/2 vk. 15:—, 1/4 vk. 7:50

N:o 25 V. 1937 — Kuusipäivän 2:n päivä — Maanantaina helmikuun 1 p:nä

Trotskilaisen sovettivastaisen keskuksen, tuholais-, diverssio-, terroristi- ja vakoilijakoplan rikoksien käsittely oikeudessa on päättynyt. Tammikuun 27 päivänä päättyi syytettyjen ja todistajien kuulustelu. Tammikuun 28 päivänä Sovettiliiton prokuroori tov. Vyshinskij esitti syytöspuheensa.

Tammikuun 29 päivänä kello 19,15, kuultuaan aamu- ja iltaistunnoissa syytettyjen viimeiset puheenvuorot, Sovettiliiton Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegio poistui neuvottelemaan. Myöhään yöllä julistettiin tuomio. Oikeuden päätös saa osakseen Sovettiliiton työtätekevien ja koko etumaisen ihmiskunnan yksimielisen hyväksymisen.

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusprosessi

Valtiollisen syyttäjän, SSSR:n prokuroorin toveri A. J. VYSHINSKIN puhe)*

Tämän prosessin erikoisuudet

Toverit tuomarit ja Sosialististen Sovettitasavaltojen Liiton Korkeimman Oikeuden jäsenet. Ryhtyen täyttämään viimeistä velvollisuuttani tässä oikeusjutussa, minä en voi olla pysähtymättä tämän oikeusprosessin eräisiin erikoisuuksiin.

Nämä erikoisuudet ovat ennenkaikkea siinä, että tämä oikeusprosessi vississä mielessä tekee **yhteenvedon trotskilaisten salaliittolaisten rikoksellisesta toiminnasta,** yhteenvedon taistelusta sovettivaltiota ja puoluetta vastaan, niiden ihmisten työstä, jotka alkoivat taistelun jo **Leninin** eläessä, ihmisten, jotka Leninin eläessä taistelivat Leniniä vastaan. Leninin jälkeen — hänen nerokasta oppilastaan, Leninin neuvojen uskollista säilyttäjää ja hänen asiansa jatkajaa **Stalinia** vastaan.

Tämä prosessi on valaissut valonheittäjän tavoin kätketyimmätkin nurkat, salaisimmat piilopaikat, trotskilaisen maanalaisuuden iljettävimmät nurkat.

Tämä prosessi on osoittanut ja todistanut, minkälaisella tylsällä itsepintaisuudella, millä käärmeen kylmäverisyydellä, millä ammattirikoksellisten harkinnalla trotskilaiset bandiitit ovat käyneet ja käyvät taisteluansa SSSR:ää vastaan, kavahtamatta mitään — tuholaisuuttakaan, diversioitakaan, spionitoimintaakaan, terroriakaan, synnyinmaan pettämistäkään.

Tämä prosessi, jossa syytetyt itse ovat tunnustaneet syyllisyytensä; tämä prosessi, jossa rinnan niinsanotun "parallelisen" trotskilaisen keskuksen johtajien, syytettyjen Pjatakovin, Sokoljnikovin, Radekin ja Serebrjakovin kanssa istuvat samalla syytettyjen penkillä sellaiset huomatut trotskilaiset kuin Muralov, Drobnis, Boguslavskij, Liwschitz; missä näiden trotskilaisten rinnalla istuvat tavalliset spionit ja vakoojat — Rataitshak, Shestov, Stroilov, Grasche — tämä prosessi on osoittanut, mihinkä saakka nämä herrat ovat luisuneet, minkälaiseen kuiluun on vajonnut lopullisesti ja peruuttamattomasti vastavallankumouksellinen trotskismi, joka jo aikoja sitten on muuttunut kansainvälisen fasismin etumaiseksi ja pahimmaksi joukko-osastoksi.

Tämä prosessi on osoittanut vielä kerran, ketä palvelevat Trotskij ja hänen apurinsa, mitä trotskismi on todellisuudessa, käytännössä.

Täällä, tässä salissa oikeuden edessä, koko maan edessä, koko maailman edessä on kulkenut näiden ihmisten suorittamien rikosten ketju.

Ketä heidän rikoksensa ovat hyödyttäneet? Minkä päämäärän nimessä, minkä aatteiden nimessä, vihdoin minkä poliittisen platformun tai ohjelman nimessä nämä ihmiset työskentelivät? Minkä nimessä? Ja vihdoin, miksi heistä tuli Synnyinmaan pettäjiä, sosialismin ja kansainvälisen proletariaatin pettureita?

Tämä prosessi on vastannut, minun mielestäni tyhjentävän täydellisesti kaikkiin näihin kysymyksiin, vastannut selvästi ja täsmällisesti, miksi ja miten heistä tuli sellaisia.

Syytetyt itse kertoivat siitä, ketä he ovat palvelleet. Mutta paljon kaunopuheisemmin puhuvat tästä heidän omat tekonsa, heidän likaiset, veriset, rikolliset tekonsa.

Monia vuosia sitten puolueemme, työväenluokka, koko kansamme hylkäsi trotskilais-zinovjevilaisen platformun sovettivastaisena, sosialismin vastaisena platformuna. Kansamme heitti Trotskin maamme rajojen ulkopuolelle, hänen apulaisensa heitettiin ulos puolueen riveistä työväenluokan ja sosialismin pettureina. Trotskij ja Zinovjev murskattiin, mutta he eivät rauhoittuneet, eivät laskeneet aseitaan.

Trotskilaiset painuivat maanalle, ottaen katuvien ja muka aseista riisuutuneiden ihmisten naamarin. Seuraten Trotskin, Pjatakovin ja tämän rikollisten bandin muiden johtajien ohjeita, toteuttaen kaksinaamaista politiikkaa, maskeerautuen, he uudelleen tunkeutuivat puolueeseen, uudelleen tunkeutuivat sovettityöhön, jotkut heistä tunkeutuivat vastuunalaisillekin valtiollisille toimipaikoille, kätkien toistaiseksi, niinkuin nyt on saatu eittämättömän selväksi, vanhan trotskilaisen sovettivastaisen lastinsa salaisissa asunnoissaan, yhdessä aseiden, salakirjoitusten, tunnuksiensa, yhteyksiensä ja kaaderiensa kanssa.

Tämä prosessi on antanut aivan erikoisen todistusvoimaisen aineiston, joka on vahvistanut täydellisesti ja prosessuaalis-todistuksellisessa mielessä ja täydessä mitassa täsmällistyttänyt trotskismin petturiroolin, trotskismin, joka on täydellisesti ja eittämättömästi siirtynyt vihollisten leiriin, muuttunut "SS":n ja Gestapon erääksi osastoksi.

Trotskilaisten tie, trotskismin tie on kuljettu loppuun. Koko häpeällisen ja surullisen historiansa ajan trotskilaiset ovat koettaneet lyödä ja lyöneet proletaarisen vallankumouksen ja sosialistisen sovettirakennustyön arimpiin ja vaarallisimpiin paikkoihin.

Se direktiivi, josta täällä Pjatakov puhui ja jonka hän oli saanut Trotskilta — on "lyötävä kaikkein tuntuvimmilla keinoilla kaikkein arimpiin paikkoihin", tämä direktiivi on sinänsä vanha trotskilainen kanta sovettivaltaan nähden, maamme sosialistiseen rakennustyöhön nähden.

Trotskilaisten erikoinen aktiivisuus, erikoinen päättäväisyys, itsepintaisuus ja sitkeys taistelussa sovettivaltaa vastaan ilmenee sinä kautena, jolloin sosialismi voitti lopullisesti SSSR:ssä. Ja tämä on täysin luonnollista. Tämä voitto ei tullut meille ilman valtavien vaikeuksien voittamista. Vaikeudet ja varsinkin ne, joita me kohtasimme tiellämme vuosina 1929—1931 välisenä aikana, erikoisesti maaseudulla, ne vaikeudet kannustivat trotskilais-zinovjevilaista maanalaisuutta, joka alkoi liikkua, pani liikkeelle tuntosarvensa, yritti iskeä, Trotskin ohjeiden mukaan, kaikkein arimpaan paikkaan.

Vuonna 1932 trotskilaiset voimistuttavat konsolitatsiota vastavallankumouksellisten sovettivastaisten ryhmien kanssa, ne solmivat yhteyksiä oikeisto-oppositsion kanssa yhteisen taistelun käymiseksi puoluetta vastaan, sovettivaltaa vastaan. Tämän yhteyden todellisen sisällön toveri Stalin paljasti puolueen XVI ja XVII edustajakokouksessa, osoittaen, että vastavallankumouksellisia trotskilaisia ja zinovjevilaisia yhdistää "kapitulantteihin ilman naamareita", kuten hän sanoi, pyrkimys kapitalismin restauratsioon SSSR:ssä. Tätä ohjelmaa toveri Stalin silloin nimitti halveksittujen pelkurien ja kapitulanttien ohjelmaksi, kapitalismin SSSR:ään jälleen palauttamisen vastavallankumouksellisesksi ohjelmaksi.

Tämän päivän valossa on erikoisesti selvää, miten suuren historiallisen työn teki toveri Stalin, joka osoitti vuonna 1931 trotskilais-zinovjevilaisen vastavallankumouksellisen järjestön todellisen olemuksen sen "uudessa" ominaisuudessa. Toveri Stalin kirjeessään aikakauslehdelle "Proletarskaja Revolutsija" kirjoitti, että "Itseasiassa trotskismi on kommunismia vastaan, sovettivaltaa vastaan, SSSR:ssä sosialismin rakentamista vastaan taistelevan vastavallankumouksellisen porvariston etujoukko". Toveri Stalin leimasi trotskismin vastavallankumouksellisen porvariston etujoukoksi, porvariston, joka on saanut juuri trotskilaisten käsistä henkisen, taktillisen ja organisatsionisen aseen taistelulleen bolshevismia vastaan, sosialismin rakennustyötä vastaan.

Nykyisen prosessin valossa on erikoisen selvää, mikä poikkeuksellisen historiallinen merkitys on tällä osotuksella.

Sovettivastaisten fasististen voimien etujoukon osuutta trotskilaiset eivät suinkaan ole näytelleet sattumalta. Trotskismin meno sovettivastaiseen maan-

alaisuuteen, sen muuttuminen fasistiseksi agentuuriksi on ainoastaan sen historillisen kehityksen loppuun viemistä.

Trotskilaisten ryhmien muuttuminen ryhmiksi diversantteja ja murhaajia, jotka toimivat ulkolaisten vakoilujärjestöjen ja agressorien pääesikuntien ohjeiden mukaan, on ainoastaan suorittanut loppuun trotskismin vuosikymmeniä kestäneen taistelun työväenluokkaa ja puoluetta vastaan, taistelun Leniniä ja leninismiä vastaan. Trotskilaisten poliittisen toiminnan koko historia on yhtenäinen ketju petoksia työväenluokan asiaa, sosialismin asiaa vastaan.

V. 1904 Trotskij esiintyi, kuten tunnettua, katalalla broshyyrillä, jonka otsikkona oli: "Poliittiset tehtävämme". Tämä broshyyri oli täynnä likaisia parjauksia suurta opettajaamme, kansainvälisen proletariaatin johtajaa — Leniniä vastaan, suurta leniniläistä oppia vastaan bolshevistisen voiton, työtätekevien voiton, sosialismin voiton teistä. Tässä broshyyrissä Trotskij syytää myrkyllistä kuolaa, sylkien marxismin-leninismin suurille aatteille. Samaan aikaan, kun Lenin ja Stalin valikoivat parhaimpia ihmisiä, kasvattaen heitä poliittisissa taisteluissa itsevaltiutta vastaan, tsarismia vastaan, porvaristoa vastaan, kooten heistä bolshevistisen puolueen ydintä, Juudas-Trotskij tiivisti kapitalismin lakeijain yhteisrintamaa taistelun käymiseksi proletariaatin asiaa vastaan. V.v. 1911—12 Trotskij organisoi myös blokin, siihen tapaan kuin sittemmin organisoi trotskilais-zinovjevilaisen blokin, organisoi niinsanotun "elokuun blokin", kapitaalin apureista, mensheviikeistä, bolsheviikkipuolueen riveistä ulosheitetyistä, lamaantuneista intelligenteistä ja työväenliikkeen hylyistä. Tästä blokista Stalin kirjoitti: "On tunnettua, että tämä "tilkkupuolue" piti päämääränään bolsheviikkipuolueen hajoittamista".

Lenin kirjoitti, että tämä blokki "on rakennettu periaatteettomuuden, ulkokultaisuuden ja tyhjän fraasin pohjalla". Trotskij ja hänen apurinsa vastasivat likaisen parjauksen tulvalla, mustasivat Leniniä ja bolsheviikkeja, nimittelivät heitä "barbaarimaisiksi", "lahkolais-raivoisiksi aasialaisiksi".

Vuonna 1915 Trotskij esiintyy leniniläistä oppia vastaan sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, jo yli 20 vuotta sitten antautuen näinollen täydellisesti kapitalismin edessä.

Trotskij palvelee vuorotellen ekonomismia, menshevismiä, likvidaattoriutta, kautskylaisuutta, sosialidemokratismia ja kansallis-shovinismia taistelussa Leniniä vastaan, samoin kuin nyt palvelee imperialismia ja fasismia taistelussa SSSR:ää vastaan.

Onko sattuma, että trotskilaiset loppujen lopuksi ovat muuttuneet rappeutuneisuuden ja termitorilaisuuden pesäksi ja taimistoksi, niinkuin siitä aikoinaan sanoi tov. Stalin? Onko sattuma, että Trotskij, jouduttuaan vallankumouksen jälkeen puolueemme riveihin, putosi pois, luisui vastavallankumouksellisiin asemiin, joutui ulosheitetyksi valtiomme ulkopuolelle, Sovettiliiton ulkopuolelle? Sattumaltako trotskismi on muuttunut kapitalistisen restauratsion rynnäkköjoukoksi?

Ei sattumalta, siksi, että siihen kulkivat asiat aivan trotskismin syntymisestä asti. Ei sattumalta, siksi, että jo ennen Lokakuun vallankumousta Trotskij ja hänen ystävänsä taistelivat Leniniä ja leniniläistä puoluetta vastaan, kuten nyt taistelevat Stalinia ja Leninin-Stalinin puoluetta vastaan.

Toveri Stalinin ennustukset ovat toteutuneet täydellisesti. Trotskismi on todellakin muuttunut kaikkien sosialismille vihamielisten voimien kokoontumisen keskuspaikaksi, suoranaisten bandiittien, spionien ja murhamiesten joukko-osastoksi, jotka täydellisesti ovat antautuneet ulkolaisten vakoiluosastojen käytettäväksi, muuttuneet lopullisesti ja peruuttamattomasti kapitalismin lakeijoiksi, kapitalismin maahamme palauttajiksi.

Ja täällä oikeudessa tuli poikkeuksellisella täydellisyydellä ja selvyydellä paljastetuksi nimenomaan tämä trotskismin katala olemus. He tulivat häpeälliseen loppuunsa siksi, että kymmeniä vuosia kulkivat tätä tietä, ylistellen kapitalismia, uskomatta sosialistisen rakennustyön menestyksiin, sosialismin voittoon. Juuri tämän vuoksi he päätyivät loppujen lopuksi kapitalistisen restauratsion laajaan ohjelmaan, juuri tämän vuoksi he menivät siihen, että alkoivat kavaltaa ja myydä synnyinmaatamme.

Vallankumouksemme sosialistisen luonteen kieltäminen, sosialismin maassamme rakentamisen mahdollisuuden kieltäminen määritteli ja etukäteen määritteli trotskilaisten vihamielisen kannan sosialistisen rakennustyön asiaan nähden SSSR:ssä.

Tämä ei kuitenkaan estänyt trotskilaisia piiloutumasta sosialismin nimen taakse, niinkuin se ei ole estänyt eikä estä tällä hetkellä sosialismin monia vihollisia piilottelemasta tämän nimen takana.

Näin on ollut historiassa aina. On tunnettua, että mensheviikit ja eserrät, nämä sosialismin pahimmat viholliset, ovat aina piiloitelleet sosialismin nimen takana. Mutta sehän ei heitä ole estänyt matelemasta porvariston, tilanherrojen, valkokenraalien jalkojen juuressa. Me muistamme, miten petljuralaisen Radan mensheviikit kutsuivat Ukrainaan Wilhelm II sotajoukot, miten he kävivät kauppaa Ukrainan kansan vapaudella ja kunnialla; miten Tshaikovskin eserräläisen hallituksen kyltin varjolla mellastelivat interventit Arkangelissa; miten niinsanottu "perustavan kokouksen komitean" "sosialistinen" hallitus johti Koltshakin valtaan, miten Noi Jordanian menshevistinen hallitus uskossa ja totuudessa palveli ulkolaisia interventtejä!

Trotskij ja trotskilaiset ovat aina olleet kapitalistisena agentuurina työväenliikkeessä. He ovat nyt muuttuneet etumaiseksi fasistiseksi joukko-osastoksi, fasismin rynnäkköpataljoonaksi.

Vv. 1926—27 he siirtyivät avonaisten sovettivastaisten, jo rikosoikeudellisessa järjestyksessäkin rangaistavien rikosten tielle. He siirsivät, ainakin yrittivät siirtää kadulle taistelunsa puolueemme johtoa vastaan, sovettihallitusta vastaan!

Vuoden 1926 trotskilais-zinovjevilainen blokki oli blokki, joka suuntasi koko taistelunsa kärjen sosialismin asiaa vastaan maassamme, kapitalismin puolesta. Valheellisten, joskus ulkonaisesti "vasemmistolaisten" fraasien varjolla, "yli-industrialisoinnista" y.m., trotskilais-zinovjevilainen bandi vv. 1926—27 teki sellaisen ehdotuksen, mikä horjutti ja hajoitti työläisten ja talonpoikain liittoa, horjutti sovettivaltion perustaa. Se esitti sellaisia vaatimuksia, kuten voimistutettu painostus talonpoikaistoa vastaan, kuten "alkuperäinen sosialistinen kasaantuminen" talonpoikaiston hajoittamisen ja ryöstämisen kustannuksella, se esitti useita vaatimuksia, joiden tuli johtaa smytshkan rikkoutumiseen kaupungin ja maaseudun välillä ja täten hajoittaa todellisen industrialisoinnin mahdollisuus. Tämä oli myös diversion erikoinen muoto, hajoitustekojen muoto, jotka oli suunnattu proletariaatin diktatuuria ja sosialistisen rakennustyön asiaa vastaan. Nämä silloisen oppositsion ehdotukset olivat ainoastaan sovettivaltiota vastaan käydyn taistelun silloista historiallista tilannetta vastaavana erikoismuotona. On kulunut 10 vuotta ja me näemme, että he asettuvat suoranaisten diversioiden tielle, tuholaisuuden tielle, hajoitustyön tielle. Mutta jo paljon terävimmissä muodoissa, jotka vastaavat uusia oloja — kapitalististen ainesten jätteitä vastaan käytävän ankaran luokkataistelun oloja.

Toverit tuomarit, kun me nyt kuulemme oikeudessa tämän bandin pääjohtajien, trotskilaisen maanalaisen järjestön pääjohtajien tunnustuksen siitä, että he todella saivat Trotskilta ohjeen kapitalismin restauroimiseksi SSSR:ssä, hyväksyivät nämä ohjeet ja niiden toteuttamisen nimessä suorittivat tuholais-, diversioni-, tiedustelutyötä, — niin voi tulla kysymys, — joka eräillä syntyykin: miten näitä ihmisiä, jotka ovat niin monia vuosia taistelleet sosialismin puolesta, ihmisiä, jotka herjaavasti nimittivät itseään bolsheviikki-leniniläisiksi, miten heitä voidaan syyttää näistä hirvittävistä rikoksista? Eikö tämä ole todistus siitä, että on esitetty väärä syytös, että näitä ihmisiä syytetään siitä, mistä heitä ei voida syyttää itse koko aikaisemman sosialistisen, vallankumouksellisen, bolshevistisen toiminnan olemuksen vuoksi?

Minä vastaan tähän kysymykseen — me syytämme näitä herroja siitä, että he ovat sosialismin pettureita. Tätä syytöstä me perustelemme ei ainoastaan sillä, mitä he ovat tehneet tänään — se on syytöksen esine — mutta me sanomme, että heidän lankeemuksensa historia alkaa jo paljon ennen heidän organisoimaansa, niinsanottua "parallelista" keskusta, tätä trotskilais-zinojevilaisen yhdistetyn rikollisen blokin kasvannaista. Elimellinen yhteys on nähtävissä. Historiallinen yhteys on nähtävissä.

V. 1926 platformusta, sovettivastaisista katuesiintymisistä, maanalaisista kirjapainoista, liitosta valkokaartilaisupseerien kanssa, johon he silloin myöskin menivät, 1932—36 vuosien diversioihin, spionaashiin, terroriin synnyinmaan pettämiseen on yksi askel. Ja tämän askeleen he ottivat!

Tämän me jo näimme trotskilais-zinovjevilaisen yhdistetyn blokin esimerkistä, Kamenevin, Zinovjevin, Mratschkowskin, Ter-Vaganjanin ja muiden elämänsä häpeällisesti ulkolaisten vakoiluosastojen palkkarenkien leimalla päättäneiden poliittisen kohtalon esimerkistä.

Tämän saman me näemme nyt myöskin tässä asiassa syytettyjen kohtalon esimerkistä, syytettyjen, joista enemmistö on monia vuosia sekä ennen Lokakuun vallankumousta että sen jälkeen taistellut Leniniä ja leninismiä vastaan, Leninin-Stalinin puoluetta vastaan, sosialismin rakentamisen asiaa vastaan maassamme.

Pjatakov, K. Radek, Sokoljnikov, Serebrjakov, Drobnis, Muralov, Liwschitz, Boguslavskij, Shestov — kaikki he ovat useita vuosia taistelleet sosialismin asiaa vastaan, Leninin-Stalinin asiaa vastaan.

Nämä herrat jo silloin suuntasivat voimansa "taittaakseen puolueen selkärangan", kuten Stalin sanoi, ja samalla taittaakseen selkärangan myös sovettivallalta, jonka tuhosta kaikki vastavallankumoukselliset korpit väsymättä rääkyivät.

Tässä taistelussa sovettivaltaa vastaan nämä herrat ovat vaipuneet niin alas kuin nähtävästi ei vielä ole vaipunut kukaan eikä milloinkaan.

Lenin näki etukäteen **kiertämättömäksi tällaisen häpeällisen** lopun, johon **syytetyt ovat tulleet, johon on tuleva jokainen,** joka astuu **sille tielle, jolle he** astuivat. Puolueemme, jota silloin vielä nimitettiin Venäjän Kommunistiseksi Puolueeksi, X edustajakokouksen päätöslauselmassa, mikä hyväksyttiin Leninin ehdotuksesta, oli ankara varoitus, että se, joka pitää kiinni fraktsionisuudestaan ja virheistään sovettijärjestelmän vallitessa, kiertämättömästi on luisuva työväenluokan vihollisten leiriin, valkokaartilaisten ja imperialistien leiriin. Nämä herrat ovat todistaneet koko toiminnallaan tämän historiallisen ennustuksen oikeaksi.

Miten he taistelivat Leniniä vastaan

Mitä ovat keskuksen jäsenet poliittiselta menneisyydeltään? Pjatakov ja Radek, Serebrjakov ja Sokoljnikov, Boguslavskij ovat useita vuosia kasvattaneet itsessään vihaa sovettijärjestelmää kohtaan, sosialismia kohtaan. He osasivat maskeerata, he osasivat peittää todelliset tunteensa ja katsantokantansa, pelasivat kaksinaamaisesti, pettivät, jonka he nyt kaikki tunnustavatkin. Sellaiset, minä sanoisin, trotskismin ansioituneet toimihenkilöt, kuin Pjatakov, Radek, Drobnis, Serebrjakov, Boguslavskij maskeerautuivat, harjoittivat kiristystä, petkuttivat sekä omia että vieraita! Ainoastaan sellaisessa ympäristössä, jonka muodostivat Pjatakovit ja Radekit, voivatkin ilmetä, jos niin sanoisi, trotskilaisen aktiivin joukossa sellaiset seikkailijat ja lurjukset, kuin Rataitshakit, Knjazevit, Shestovit, Arnoldit, Stroilovit, Graschet.

Te, toverit tuomarit, olette täällä nähneet nämä herrat, te olette heitä kuunnelleet, te olette heitä tutkineet. Kas tuossa on Rataitshak, liekö saksalainen, vaiko puolalainen vakoilija, mutta että hän on vakoilija, siitä ei voi olla epäilystäkään, ja niinkuin hänelle kuuluukin — valehtelija, pettäjä ja veijari. Ihminen, jolla hänen omien sanojensa mukaan, on vanha elämäkerta ja uusi elämäkerta. Ihminen, joka, olosuhteiden mukaan, väärentää nämä elämäkerrat ja laatii uudelleen. Ihminen, joka, ollessaan Volhyniassa läänin kansantalousneuvoston puheenjohtajan sijaisena, ei ainoastaan peittä alaisensa henkilön ryöstöjä, varkauksia ja keinotteluja, vaan yhdessä hänen kanssaan osallistuu suoranaisiin rikoksiin voitonhimossa. Ja niinpä, tämä Rataitshak kaikkine erinomaisine, tutkimuksen ja oikeuden paljastamine ominaisuuksineen tulee Pjatakovin lähimmäksi apulaiseksi kemiallisen teollisuuden alalla. Erinomainen kemisti! **(Liikehtimistä salissa.)**

Pjatakov tiesi, kenet valitsi. Voidaan sanoa, että pyydystäjää kohti petokin juoksee. Rataitshak pyrkii suuriin virkoihin. Hän on vaiti häntä sysäävistä motiiveista eikä puhu niin lörpötellen, niinkuin sen sanoi ehkä Arnold, joka tunnusti, että häntä viivasi "vetovoima yhteiskunnan ylempiin kerroksiin". **(Naurua, liikehtimistä salissa).** Tästä Rataitshak on vaiti. Hän tietysti on viekkaampi Arnoldia. Hän tietää, että puhuminen on hopeaa, mutta vaikeneminen kultaa. Ja kas tämä Rataitshak, kaikkine moraalisine ominaisuuksineen osottautuu ihmiseksi, joka kykeni saavuttamaan tunnettujen asteen. **Hän on kemiateollisuuden päähallinnon päällikkö!** On vain **ajateltava sitä, mitä merkitsevät nämä sanat: Maamme koko kemiateollisuuden päähallinnon päällikkö!**

Tai ottakaa Drobnis, vanha ammattitrotskilainen, tämä työläisten tuhooja, jonka formulana on: "mitä enemmän uhreja, sitä parempi". Tai ottakaa Knjazev, japanilainen vakooja, joka on syössyt raiteilta useita kymmeniä junia. Tai Liwschitz — entinen kulkulaitosasiain kansankomissaarin sijainen ja samalla Pjatakovin sijainen rikosteoissa transportin alalla. Sijaistoiminta oli käytännössä tällä joukkiolla...

Vihdoin, trotskilainen "sotilas" Muralov, eräs Trotskin uskollisimmista ja piintyneimmistä adjutanteista, — hän myös tunnusti, että oli tuholainen ja diversantti. Ja hänen rinnallaan — Arnold, joka samalla on Ivanov, joka samalla on Vasiljev, joka samalla on Rask, joka samalla on Kylpönen ja miten häntä vielä nimitettiinkin — sitä ei tiedä kukaan! Tämä synnynnäinen kettu, joka on kulkenut tulen, veden ja kuparitorvien läpi, veijari ja seikkailija, myöskin osottautuu olevan Trotskin luotettu ihminen... ja ensiluokan bandiitti. Tai Grasche, ihminen, jolla ei ole ainoastaan kolmea ulottuvaisuutta, vaan vähintäin kolmen vallan alamainen, joka itse määritteli perusammattinsa erittäin kaunopuheisesti, vaikkakin ei niinkään miellyttävällä sanalla — spioni, ja joka lisäsi, että hänelle spionina ei kuulunut aseman mukaan omata vakaumuksia... **(Naurua salissa).**

Tässä pikainen luonnekuva niistä kaadereista, jotka täällä ovat defileeranneet oikeuden edessä, koko maan edessä, koko maailman edessä, kaadereista, jotka kokosi "parallelinen" keskus Trotskin ohjeiden mukaan.

Näistä kaadereista puhuen on tietysti erikoisesti sanottava niiden pääjohtajista, atamaaneista. Alotamme tietysti Pjatakovista — Trotskin jälkeen tämän bandiittijoukkion ensimmäisestä atamaanista. Pjatakov ei ole satunnainen ihminen trotskilaisten joukossa. Pjatakov, joka tähän asti on sitkeästi ja taitavasti maskeerautunut, on aina ollut ja on leninismin vanha vihollinen, puolueemme vihollinen ja sovettivallan vihollinen. Seuratkaa Pjatakovin poliittista taivalta.

Vuonna 1915 hän esiintyy yhdessä Buharinin kanssa leniniläisvastaisella platformulla kysymyksessä kansojen itsemääräämisoikeudesta, kysymyksessä, jolla on mitä tärkein periaatteellinen merkitys bolshevismin kannan määrittelyssä, joka, tulkoon tässä sanottua, haukkui sen ohella Leniniä "itsemääräyksen talmutistiksi".

Vuonna 1916 tämä sama ihminen Bekijevskin valenimellä esiintyy trotskismin jo muovautuneena ideoloogina. Hän todistelee, että sosiaalinen kumous (hän sanoo — sosiaalinen pro-

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

*) Julkaistaan lyhennetyn pikakirjoituspöytäkirjan mukaan.

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusprosessi

Valtiollisen syyttäjän, SSSR:n prokuroorin toveri A. J. VYSHINSKIN puhe

(Jatkoa edelliseltä sivulta.)

sessi) on ajateltavissa vain kaikkien maiden proletaarien yhdistettynä toimintana, mikä hajoittaa porvarillisen valtion rajat, lakaisee pois rajapylväät. Ulkonaisesti ultra-"vasemmistolainen", todellisuudessa puhtaasti trotskilainen kysymyksen asettaminen. Tässä Pjatakov kertaa täydellisesti trotskilaisen teesin sosialismin yhdessä maassa rakentamisen mahdottomuudesta. Hän esiintyy Leniniä vastaan.

Vuosi 1917. Pjatakov taaskin esiintyy kansojen itsemääräämisoikeutta käsittelevää leniniläistä teesiä vastaan. Hän esiintyy sosialismin yhdessä maassa rakentamisen mahdollisuutta vastaan. Pjatakov on vuonna 1917 Leninin huhtikuun teesejä vastaan.

V. 1918 hän on taas Leniniä vastaan. Tämä oli vuosi, jolloin, Leninin sanojen mukaan, me ensi kerran "tulimme vallankumouksen sydämeen". Tämä oli vuosi, jolloin Lenin kutsui: "Mieluummin kärsimään ja kestämään ja kantamaan loppumattoman suuria kansallisia ja valtiollisia loukkauksia ja rasituksia, mutta pysymään vartiopaikallaan sosialistisena joukko-osastona, joka on tapahtumien johdosta joutunut erilleen sosialistisen armeijan riveistä ja pakoitettu odottamaan, kunnes toisten maiden sosialistinen vallankumous tulee avuksi".

Pjatakovin kanta yhdessä Radekin kanssa on tätä teesiä vastaan, Leniniä vastaan. V. 1918, päästyään puolueen Moskovan komitean byroon, nämä herrat puhuivat, että on välttämätöntä, vaikkapa sovettivallan menettämisen hinnallakin, tehdä tyhjäksi Brestin rauha. Brestin rauhan solmiamista Stalin oikeutetusti nimitti mallinäytteeksi leniniläisestä strategiasta, joka antoi voimia Denikinin ja Koltshakin bandien torjumisen valmistamiseksi.

Pjatakovit ja Radekit eivät pitäneet kalliina sovettivaltaa, juuri Pjatakov ja hänen kumppaninsa v. 1918, sovettimaalle mitä terävimmän vaaran hetkellä, kävivät neuvotteluja eserrien kanssa vastavallankumouksellisen valtiokaappauksen valmistamisesta, Leninin vangitsemisesta niin, että Pjatakov astuisi hallituksen johtajan — Sovnarkomin puheenjohtajan paikalle. Leninin vangitsemisen kautta, valtiokaappauksen kautta nämä poliittiset seikkailijat raivasivat itselleen tietä valtaan!

Historiallinen perinnöllisyys on näkyvissä. Yhdessä Trotskin kanssa Pjatakov nousi kapinaan Leniniä vastaan maallemme raskaina Brestin päivinä. Yhdessä Trotskin kanssa Pjatakov nousi kapinaan Leniniä vastaan päivinä, jolloin puolue suoritti mitä vaikeinta käännettä uuteen talouspolitiikkaan. Yhdessä Trotskin kanssa Pjatakov taisteli sosialismin maassamme rakentamisen leniniläistä plaania vastaan, maamme industrialisointia ja kollektivisointia vastaan, jota suoritettiin johtajamme ja opettajamme toveri Stalinin nerokkaalla johdolla.

15. vuonna, 16. vuonna, 17. vuonna, 18. ja 19., 21. ja 23., 26. ja 27. — yli vuosikymmenen Pjatakov muuttumatta puolustaa trotskilaisia katsantokantoja, käy avointa taistelua Leniniä vastaan, puolueen päälinjaa vastaan ja sovettivaltiota vastaan.

Vuosi 1926 — vuosi 1936 — tämä on toinen vuosikymmen melkein lakkaamatonta, mutta jo salaista, Pjatakovin maanalaista taistelua sovettivaltiota ja puoluettamme vastaan, taistelua, jota hän kävi systemaattisesti ja hellittämättä, kunnes, vihdoin joutui kiinni itse teossa, tuli paljastetuksi, joutui tuolle syytettyjen penkille petturina ja kavaltajana!

Sellainen on Pjatakov ja hänen muotokuvansa.

Paljon siitä, mitä minä sanoin Pjatakovista, voi toistaa myöskin syytettyyn Radekiin nähden. Radek on useita kertoja esiintynyt Leniniä vastaan niin ennen vallankumousta kuin sen jälkeenkin. Tämä Radek v. 1926 väittelyssä kommunistisessa akatemiassa hihitti ja ilveili sosialismin maassamme rakentamisen teorialle, nimittäen sitä sosialismin yhdessä kihlakunnassa ja vieläpä yhdellä kadullakin, rakentamisen teoriaksi nimittäen tätä aatetta schedriniläiseksi aatteeksi.

Tämän johdosta Stalin kirjoitti:

"Voidaanko tätä Radekin tyyperää ja liberaalista hihitystä sosialismin yhdessä maassa rakentamisaatteeseen nähden nimittää muuksi kuin täydelliseksi pesäeroksi leninismistä?"

Radek on yksi huomatuimmista ja, on annettava hänelle tunnustus, lahjakkaimmista ja itsepintaisimmista trotskilaisista. Leninin aikana hän käy sotaa Leniniä vastaan, Leninin jälkeen hän käy sotaa Stalinia vastaan. Hän on parantumaton. Hän on sovettivastaisessa trotskilaisessa keskuksessa ulkopolitiikan salkun hoitaja. Trotskin toimeksiannosta hän käy diplomaattisia neuvotteluja eräiden ulkomaalaisten henkilöiden kanssa eli, kuten hän sanoo, "antaa viisumin" Trotskin mandaattiin. Hän on säännöllisesti, niinsanoen oman diplomaattisen kuriirinsa, Rommin, kautta kirjeenvaihdossa Trotskin kanssa, saa häneltä sitä, mitä he täällä korkealentoisesti nimittävät "direktiiveiksi". Hän on tämän bandin päätamaanin — Trotskin — yksi kaikkein luotetuimmista, läheisimmistä ihmisistä.

Sokoljnikov. V. 1918 hän myöskin on Leniniä vastaan. V. 1921 hän allekirjoittaa leniniläisvastaisen buharinilaisen ammattiliittoplatformun. V. 1924 hän allekirjoittaa "luolaplatformun" sen, joka kirjoitettiin Kizlovodskin lähellä olevassa luolassa. V. 1925 Sokoljnikov, parjaten sovettivaltiota, väitti, että ulkomaankauppamme, sisäiset kauppalaitoksemme ovat valtiokapitalistisia laitoksia. Valtion Pankki aivan samoin on valtiokapitalistinen laitos, että meidän rahasysteemimme on kapitalistisen ekonomian periaatteiden läpitunkema. Kapitalistisen talouspolitiikan apologeetti ja ideoloogi!

Toveri Stalin silloin osoitti, että Sokoljnikov on maamme dawesisoinnin kannattaja. Sokoljnikov oli maamme taloudellisen takapajuisuuden säilyttämisen tosikannattaja, t.s. sen kannattaja, että kapitalistimaat orjuuttaisivat maamme, että "maamme muutettaisiin kapitalistisen systeemin lisäkkeeksi". Kuten näette, tästä kannasta Sokoljnikov ei ole päässyt minnekään tähänkään päivään mennessä.

Ollessaan v. 1925 finanssiasiain kansankomissaarina Sokoljnikov valitti ja parjasi puoluettamme ja sovettihallitusta siitä, että ne estävät hänet puolustamasta proletariaatin diktatuuria ja taistelemasta kulakkia vastaan, estävät nujertamasta kulakkia. Mutta nyt Sokoljnikov tunnusti koko maailman edessä, että trotskilainen keskus, jonka eräs johtaja hän on, laski laskelmansa nimenomaan kulakkiin, tai oikeammin, enää vain kulakin jätepahasiin.

Pari sanaa Serebrjakovista — tämän sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen neljännestä jäsenestä. Hän allekirjoittaa buharinilaisen ohjelman v. 1920 ammattiliittodiskussion aikana, hän on vuoden 1923 oppositsion aktiivinen osanottaja, hän on vuosien 1926—27 oppositsion aktiivinen osanottaja, hän ei itseasiassa, niinkuin hän itsekin tunnusti täällä oikeudessa, ole milloinkaan katkaissut suhteitaan trotskismin kanssa. On selvää, että hänellä oli kaikki perusteet tavotella johtavaa asemaa tässä sovettivastaisessa trotskilaisessa keskuksessa.

Me tunnemme N. Muralovin, Drobnisin, Boguslavskin, Liwschitzin vanhoiksi trotskilaisiksi. Tiedämme, että he ovat useita vuosia omistaneet taistelulle Leniniä ja sosialistista rakennustyötä vastaan maassamme. Eikö ole selvää, että näiden ihmisten osallistuminen sovettivastaiseen maanalaiseen trotskilaiseen työhön, osallistuminen trotskilaiseen tuholaisuuteen, diversioihin ja terroristisiin ryhmiin ja synnyinmaan petoksensa olivat koko heidän entisen trotskilaisen toimintansa valmistamia ja sen suoranaisena seurauksena, olivat suoranaisena seurauksena heidän monivuotisesta taistelustaan SSSR:ää vastaan, sovettikansaa vastaan. Syytettyjen itsensäkin täytyi tämä tunnustaa. He kävivät taisteluansa sosialismia vastaan kauan, sitkeästi ja katalasti. Nyt on heidät saatu kiinni itse teossa. Heiltä on reväisty viimeinen naamari. Heidät on paljastettu kansan vihollisina, sellaisten ihmisten mitättömänä katalana ryhmäsenä, joista on tullut ulkolaisen vakoilun agentteja.

Ei poliittinen puolue, vaan rikollisten bandi

Nämä herrat yrittivät esiintyä eräänlaisena poliittisena puolueena. Pjatakov puhui oikeudessa apureistaan "fraktsiona", puhui "fraktsionsa" "poliittisesta epäluottamuksesta" blokin zinovjevilaista osaa kohtaan. Hän puhui "omasta järjestöstä" käyttäen tätä käsitettä poliittisessa mielessä, vieläpä "omasta" politiikasta, jota Trotskij aikoi toteuttaa.

Korkeassa tyylissä puhui myös Radek — eräs niistä "realisista politiikoista", jotka realisesti pettivät synnyinmaata, lupasivat vihollisille realisia ja territoriaalisia myönnytyksiä. Ei ole vaikea tulla vakuutetuksi, että koko tämä korkea tyyli itseasiassa oli tullut siihen eräänlaisesta vanhasta muistista. Ei ole vaikea tulla vakuutetuksi, ettei se ylipäänsä ole poliittinen puolue, että se on pelkkä kriminaali-rikollisten bandi, joka ei missään tai, heille parhaimmissa tapauksissa, vähän eroaa bandiiteista, jotka käyttävät rautapamppua ja puukkoa pimeällä yöllä leveällä tiellä.

Tämän ryhmän juuret eivät ole maamme kansanjoukoissa, joita tämä bandi pelkää, joita se pakenee niinkuin piru suitsutussavua. Tämä bandi peittää kansanjoukoilta kasvonsa, peittää torahampaansa, pedon hampaansa. Tämän joukkion, tämän bandin juuria on etsittävä ulkomaalaisten vakoiluosastojen salakätköistä, vakoiluosastojen, jotka ovat ostaneet nämä ihmiset, ottaneet heidät ylläpitääkseen, maksaneet heille uskollisesta renginpalveluksesta.

Pjatakov vakuuttaa apureilleen, että on välttämätöntä organisoida räjäytyksiä ja diversioita, pääasiallisesti ihmisuhrein. Drobnis todistelee, että "mitä enemmän uhreja, sitä parempi" trotskilaisille. Shestov organisoi murhia. Liwschitz, Knjazev, Turok organisoivat junaonnettomuuksia. Ja Radek harjoittaa "ulkopolitiikkaa", jonka ajatus on siinä, että samalla tavalla, kuin Liwschitz ja Knjazev suistivat junia radalta, suistettaisiin radalta sosialismin asia, avattaisiin portit ulkomaiselle viholliselle, agressoriviholliselle. Ottakaa eri ryhmät: ne ovat yhteen kietoutuneet ulkomaisten vakoilijain kanssa, jotka ovat heidät ostaneet tukemislupauksilla ja vieläpä yksinkertaisesti käteisellä.

He räjäyttelevät kaivoksia, polttavat työosastoja, murskaavat junia, saattavat raajarikoiksi, murhaavat satoja parhaimpia ihmisiä, synnyinmaamme poikia. Gorlovskin typpi-lannoketehtaan 800 työläistä on "Pravda"-lehden kautta tiedoittanut diversanttien petturikädestä tuhoutuneiden tämän tehtaan parhaimpien stahanovilaisten nimet. Tässä näiden uhrien luettelo: Lunev — stahanovilainen, syntynyt v. 1902, Judin — lahjakas insinööri, syntynyt v. 1913, Kurkin — nuorisoliittolainen, stahanovilainen 23-vuotias, Strelnikova — udarnikkanainen, syntynyt v. 1913, Mosijets — udarnikka, samoin syntynyt v. 1913. Nämä ovat murhatut. Yli 10 henkilöä haavoittui. Tuhoutui Maksimenko — stahanovilainen, Nemihin — yksi parhaimmista udarnikoista, joka laskeutui louhimaan "Tsentraljnaja"-kaivoksella, uhrasi 10 päivää lomastaan, mutta siellä hänet vaanittiin ja murhattiin, on murhattu sytyttäjä Jurjev — yksi valkokiinalaisia vastaan käytyjen taistelujen osallistujista, on murhattu Lanin — kansalaissotaan osallistunut, vanha vuorityöläinen. Ja niin edelleen ja niin edelleen.

Toverit tuomarit! Heidän murhaajansa istuvat tuossa, teidän edessänne!...

Shestov organisoi pankin ryöstön. Shestov organisoi insinööri Bojarshinovin bandiittimaisen murhan, Bojarshinovin, joka näytti hänestä kykenevältä paljastamaan heidän rikollisen toimintansa.

Arnold on kansainvälinen kulkuri, joka näyttää käyneen kaikissa maailman maissa ja kaikkialle jättäneen jälkiä veijariteoistaan. Minskissä hän väärentää dokumentin, Amerikassa osottautuu Amerikan armeijan kersantiksi ja joutuu vankilaan, oman tunnustuksensa mukaan, epäiltynä valtion omaisuuden varastamisesta. Minä ajattelen, että jos tämä ihminen on joskus päässyt valtion omaisuuteen käsiksi, niin se valtion omaisuus oli vaarassa. **(Naurua).** Tämä on ihminen, joka Amerikassa vapaamuurarien kautta yritti tunkeutua "yhteiskunnan ylimpiin kerroksiin" ja trotskilaisten kautta — valtaan, josta hän salaisesti ja intohimoisesti huokaili sellaisen kasvattajan taitavalla johdolla, jollainen oli hirttäjä Shestov...

Näille "poliittisille" toimihenkilöille ei merkinnyt mitään kiskojen irroittaminen, junan päästäminen toisen junan päälle. Ei merkinnyt mitään kaivoksen täyttäminen kaasulla ja kymmenen tai useiden kymmenien työläisten laskeminen kaivokseen. Ei merkinnyt mitään rehellisesti työskentelevän insinöörin murhaaminen nurkan takaa. Tehtaan polttaminen. Dynamiittikuopassa sinne menneiden lasten räjäyttäminen.

Onpa siinä hyvä poliittinen puolue! Jos tämä olisi puolue, niin se ei olisi salannut joukoilta ohjelmaansa. Poliittiset puolueet eivät salaa ohjelmaansa, poliittisia katsantokantojaan. Bolshevikit eivät ole milloinkaan piiloutuneet joukoilta eivätkä milloinkaan salanneet ohjelmaansa.

Venäjän vallankumouksen sarastuksessa Lenin kirjoitti siitä valtavasta merkityksestä, minkä vallankumouksellinen sosialidemokratia antaa aatteidensa avoimelle propagandalle, päämääriensä avoimelle julistamiselle, avoimelle joukkoagitatsiolle ohjelmallisten, taktillisten ja organisatooristen katsantokantojensa ja periaatteidensa puolesta. Lenin-Stalinin puolue on kasvanut, lujittunut ja muuttunut valtavaksi ja mahtavaksi voimaksi puolueena, joka nojaa joukkoihin, puolueena, joka on elimellisesti sidottu joukkoihin. Siinä on todellisen poliittisen puolueen tuntomerkki. Mutta tämä "puolue", niinkuin he itseään nimittävät, pelkäsi ja pelkää sanoa itsestään totuuden kansalle, pelkää puhua ohjelmistaan.

Miksi? Siksi, että heidän katsantokantansa, heidän ohjelmansa on kansallemme vihattava, niinkuin on vihattava kapitalistinen orjuus, niinkuin on vihattava kapitalistinen sorto, minkä nämä herrat tahtovat palauttaa, sitoa kansamme kaulaan, siksi että he ovat muuttuneet kansasta irtautuneeksi luopureiden ryhmäksi, rikollisten bandiksi johtajanaan atamaani Trotskij, ali-atamaaneina Pjatakov ja Radek ja muut bandiitti-"patjkot". Tämä ei ole sovettimaan kasvi. Tämä on ulkolaista alkuperää oleva kasvi, ja sovettimaalla se ei saa kasvaa, ei kukkia...

On ihmeellistä kuulla, kun nämä herrat puhuvat täällä jostain tämän "puolueen", mutta yksinkertaisesti rikollisten bandin sopimuksesta Japanin ja Saksan fasististen voimien kanssa. Miten voidaan vakavasti tästä puhua, kun tämä samainen "parallelinen" keskus on yksinkertaisesti vähäpätöinen kuoriainen suteen verraten.

Sopimus! Sanoisivat suoraan: "Antauduttiin voittajan armoille".

Tämä sopimus muistuttaa minulle Krylovin eläinsatua "Leijona metsästämässä". Sadussa puhutaan, miten koira, leijona, susi ja kettu tekivät keskenään sopimuksen — "antoivat lupauksen" — yhdessä pyydystellä petoja. Kettu sai kiinni poron, alkoivat jakaa. Tässä yksi "sopimuspuolista" sanoo: "Kas tämä osa on minun sopimuksen mukaan, kas tämä minulle leijonana kuuluu riidattomasti, kas tämä minulle sen vuoksi, että minä olen kaikkein voimakkain, ja tähän jos teistä joku vain käpälänkin ojentaa, niin se ei paikaltaan elävänä nouse". **(Naurua).**

Tämä "lupaus" muistuttaa hyvin paljon teidän sopimustanne, herrat syytetyt, herrat Saksan ja Japanin fasismin upseerit! Kas tämän takia minä vakuutan, että tässä ei ole mitään poliittista puoluetta — on rikollisten bandi, on moraalisesti mitättömiä, moraalisessa suhteessa mädänneitä ihmisiä, jotka ovat menettäneet sekä omantuntonsa että järkensä.

Moraalisesti mitättömiä, moraalisesti mädänneitä

Miksi trotskilaisten keskuudesta ulkolaiset vakoiluosastot löytävät itselleen agentteja? Siksi, että trotskilaiset koko menneisyydellään ja nykyisyydellään ovat osoittaneet leppymättömästi vihaavansa sovetteja, olevansa valmiita palvelemaan kapitalismia ei pelosta, vaan omantuntonsa viime rippeiden takia, — ovat osoittaneet kykynsä työskennellä kaikkein inhoittavimmilla ja katalimmilla taistelukeinoilla, häikäilemättä mitään.

Eivätkö Pjatakovin ja Radekin kirjoitukset, jotka he omistivat kanssarikollisilleen Zinovjeville ja Kameneville, mitä katalimmille pettureille, täysbandiiteille, jotka murhasivat unohtumattoman Sergei Mironovitsh Kirovin, puhu moraalisen rappeutumisen äärimmäisestä rajasta! Eivätkö ole kyynillisyyden ja pilkanteon huippu inhimillisen omantunnon viimeisiin jätteisiin nähden, viimeisiin moraalikäsitteisiin nähden ne kirjoitukset, joissa Radek ja Pjatakov suuttuneiden vanhurskaiden teeskennellyssä muodossa vaativat omien liittolaistensa, samoin ajattelijainsa ja kanssarikollistensa ampumista?!

Niinpä Radek v. 1935 "Bolshevikin" 3. numerossa paljastaa — mitä ajattelisitte? Zinovjevin ja niinkuin hän sanoo koko zinovjevilaisen fraktsion koko huipun kaksinaamaisuuden.

Sallikaa minun esittää Radekin todistus siitä kysymyksestä, mitä on kaksinaamaisuus... Radekilla. Hän kirjoittaa:

"Luisuttuaan vastavallankumoukseen, zinovjevilais-trotskilaisen blokin entiset johtajat käyttivät tätä interventsion vakoilijain, räjäyttäjien ja tuholaisten metoodia. Kaksinaamaisuudesta tuli maskeerattu keino, joka antoi mahdollisuuden ampua proletaarista esikuntaa".

Me tiedämme, että silloin kun Radek kirjoitti tämän kirjoituksen, hän tiesi jo kauan ennen sitä Sergei Mironovitsh Kirovia vastaan valmistellusta katalasta murhasta. Me tiedämme, että hän, Radek, oli salaliitossa ja sopinut Zinovjevin ja Kamenevin kanssa, jotka murhasivat toveri Kirovin, jonka saattoivat kuolemaan tämä samainen Radek ja hänen vierellään istuvat ystävänsä.

Ja niinpä, peittäen tähän iljettävään rikokseen osallistumisensa jäljet, Radek kirjoittaa paljastetuista kaksinaamaisista, jotka on annettu lain käsiin, lain, "joka tietää miten on meneteltävä niihin nähden, jotka yrittävät horjuttaa proletaarisen vallankumouksen perusteita".

Niin, syytetty Radek, te olette oikeassa! Sovettilaki tietää, miten on meneteltävä teidän ja teidän ystävienne kaltaisiin kaksinaamaisiin ja pettureihin nähden.

Edelleen hän kirjoittaa: "Smirnov ja Mratchkowskij... ovat painuneet niin alas, että heidän nimiään ei voi mainita inhotta". Kirjoittiko Radek näin vai eikö kirjoittanut? Kirjoitti. Valitettavasti, kirjoitti! Radek oli silloin olevinaan avomielinen, hän otti sellaisen ilmeen, että katuu, puhuu vilpittömästi. Hän kiihtyi, sätti, kirosi, vannoi, vakuutteli, katui... Puhtaasta sydämestäkö? Ei, hän valehteli... Hän otti sellaisen ilmeen, että puhuu puhtaasta sydämestä. Hän vain teeskenteli, että puhuu totta, kirosi ystäviään kääntääkseen katseet pois itsestään jotta, kuten hän täällä sanoi, hänelle ominaisella sanontatavalla, "ei palaisi". Ja kuitenkin hän "paloi". Hän turvautui paatuneiden rikoksellisten otteeseen. "Ottakaa varas kiinni!" — huusi hän, päästäkseen itse livahtamaan oikeuden käsistä. Tämä on tunnettu ote niillä, jotka käyttävät kieltä "palaa" ja "joutua kiikkiin". Hän yritti livistää, välttyä vastuusta. Hän, tämä Radek, yritti ystäviensä ja kanssarikoksellistensa ruumiitten yli päästä pois siitä löyhkäävästä veren tahraamasta kuopasta, jossa hän jo silloin istui korviaan myöten. Keinotekoisella ja valheellisella teeskennellyllä järkytyksellä hän huudahti:

"Proletaarinen oikeus antaa veristen murhaajien bandille sellaisen tuomion, jonka he ovat ansainneet satakertaisesti. Ihmisten, jotka ovat nostaneet aseen proletariaatin rakastettujen johtajien elämää vastaan, on mittaamattomasta syyllisyydestään maksettava päällään. Tämän bandin ja sen asioiden pääorganisaattorin Trotskin on historia jo naulinnut häpeäpaaluun. Hän ei vältä maailman proletariaatin tuomiota".

Muistatteko, Radek, te puhuitte silloin, että näiden ihmisten, **tällaisten** ihmisten on maksettava syyllisyydestään päällään? Radek kirjoitti: "Tämän bandin pääorganisaattorin — Trotskin — on historia jo naulinnut häpeäpaaluun, hän, ei vältä maailman proletariaatin kirousta". Se on totta. Petturit eivät vältä maailman proletariaatin tuomiota, samoin kuin eivät vältä myöskään sovettioikeutemme, työläisten ja talonpoikain suuren sosialistisen valtion oikeuden tuomiota!

Entä Pjatakov? Myöskin Pjatakov esiintyy lehdistössä yhdistetyn trotskilais-zinovjevilaisen terroristisen bandiittikeskuksen paljastamisen johdosta. Pjatakov reuhtoo ja riehuu katalan vastavallankumouksellisen toiminnan johdosta, toiminnan, joka peittyy, kuten hän kirjoitti, kaksinaamaisuuden, valheen ja petoksen sietämättömään löyhkään. Mitä sanoo Pjatakov nyt, leimatakseen oman moraalisen lankeemuksensa, oman "valheen, kaksinaamaisuuden ja petoksen löyhkänsä"? Löytääkö Pjatakov nämä sanat, ja jos löytää, niin minkä arvoisia ovat ne sanat, kuka uskoo niihin sanoihin? Pjatakov kirjoitti:

"Ei riitä sanoja ilmaistakseni täydellisesti suuttumukseni ja inhoni. He ovat ihmisiä, jotka ovat kadottaneet ihmismuotonsa viimeisetkin piirteet. Heidät on tuhottava, tuhottava kuin haaska, joka myrkyttää sovettimaan puhdasta, raikasta ilmaa, vaarallinen haaska, joka voi aiheuttaa kuoleman johtajillemme ja joka jo on aiheuttanut kuoleman maamme yhdelle parhaimmista ihmisistä — sellaiselle ihanteelliselle toverille ja johtajalle, kuin S. M. Kirov."

Pjatakov itkee ääneen murhaamansa Kirovin ruumiin ääressä. Parkuu. "Voittaneen sosialismin maassamme on vihollinen ovela". kirjoittaa Pjatakov katsoen peiliin. "Se soveltuu tilanteeseen", — keikailee Pjatakov peilin edessä. "Teeskentelee", — ajattelee Pjatakov itsestään, — mutta taitavasti minä teeskentelen... "Valehtelee". Hm, — ajattelee Pjatakov, kuinka voisi olla valehtelematta tällaisessa tilanteessa? "Peittää jäljet"... "Hankkii luottamuksen"...

Näin kirjoittaa Pjatakov, peittäen rikoksiensa veriset jäljet:

"Monet meistä, siinä luvussa minäkin, töllistelyllämme, huolettomuudellamme ja välinpitämättömällä suhtautumisella ympärillä oleviin, itse sitä huomaamatta, olemme auttaneet näitä bandiitteja tekemään mustaa työtään". Ihmeellinen juttu! Pjatakovilla oli vähän valppautta! **(Liikettä salissa).** Kas mihin Pjatakov osottautuu syylliseksi. Tämä on taaskin kriminaalirikollisten vanha ote. Kun ihmistä syytetään ryöstömurhasta, niin hän tunnustaa itsensä syylliseksi ryöstöön. Kun ihmistä syytetään murtovarkaudesta, niin hän tunnustaa itsensä syylliseksi ainoastaan varkauteen. Kun häntä syytetään varkaudesta, hän tunnustaa itsensä, viime tingassa, syylliseksi ainoastaan varastetun säilyttämiseen tai ostamiseen. Tämä on ammattirikollisten vanha taktiikka.

Pjatakov kirjoitti: "Hyvä, että NKVD:n elimet paljastivat tämän bandin". Tosiaan, hyvä. Kiitos NKVD:n elimille, että ne lopulta paljastivat tuon bandin! **(Naurua salissa).** "Hyvä, että se voidaan hävittää". Oikein, syytetty Pjatakov, hyvä, että voidaan, eikä ainoastaan voida, vaan pitää hävittää. "Kunnia ja maine NKVD:n työntekijöille". Te teette pilkkaa, syytetty Pjatakov!

Kenestä kirjoitti Pjatakov elokuun 21 p. v. 1936? Pjatakov kirjoitti itsestään. Pjatakov määritteli tapahtumien järkähtämättömän kulun.

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen ohjelma

Yhdistetty zinovjevilais-trotskilainen keskus ja sen toimihenkilöt yrittivät itsepintaisesti todistella, että heillä ei ole ollut minkäänlaisia poliittisia ohjelmavaatimuksia, että heillä on ollut ainoastaan "pelkkä vallan jano". Tämä ei ole totta. Tämä oli yritys pettää yhteiskunnallista mielipidettä. Ei voi olla taistelua vallasta ilman jotakin ohjelmaa, ilman jonkunlaista ohjelmaa, jonka on formuleerattava taistelun päämäärät, tehtävät, pyrkimykset ja keinot. Me emme silloinkaan uskoneet sitä, etteikö yhdistetyllä trotskilais-zinovjevilaisella terroristisella keskuksella olisi ollut jonkunlaista ohjelmaa. Me tiesimme, että he sitä itsepintaisesti salaavat ja todellakin: heillä oli ohjelma niin kuin oli ohjelma myöskin tällä trotskilaisella terroristisella keskuksella. Se johti siihen, että avoimesti tunnustetaan SSSR:ssä kapitalistisen restauratsion välttämättömyys. Sokoljnikov vahvisti, että itse asiassa se oli vanha sovettivastainen rjudinilainen ohjelma. Se onkin totta. Sokoljnikov puhui:

"Mitä tulee ohjelma-asettamuksiin, niin jo v. 1932 sekä trotskilaiset, että zinovjevilaiset ja oikeistolaiset olivat pääpiirteissään samaa mieltä ohjelmaan nähden, joka aikaisemmin karakterisoitiin oikeistolaisten ohjelmaksi. Tämä oli niinsanottu rjudinilainen platformu; se huomattavassa määrin heijasti nimenomaan näitä, kaikille kolmelle ryhmälle jo vuonna 1932 yhteisiä ohjelma-asettamuksia.

Mitä tulee tämän ohjelman edelleen kehittämiseen, niin keskuksen johtavat jäsenet katsoivat, että eristettynä vallankumouksena meidän vallankumouksemme ei voi säilyä sosialistisena, että kautskylaisen ultra-imperialismin teoria ja sille sukua oleva buharinilainen järjestyneen kapitalismin teoria osottautuivat oikeiksi. Me katsoimme, että fasismi on kaikkein järjestyneintä kapitalismia, se voittaa, valtaa Europan, tukehduttaa meidät. Siksi on parempi sopia sen kanssa, on parempi mennä jonkinlaiseen kompromissiin sosialismista kapitalismiin perääntymisen mielessä".

Mutta miten "sopia"? Haluaako fasismi "sopia"? Eikö se pidä edullisempana toimia ilman mitään sopimusta, koska se toimii kaikkialla, koko maailmassa — väkivallalla, puristaen, kaataen, tallaten ja hävittäen heikkoja? Radek sanoi, on selvää

"tilanteen isännäksi tulee fasismi toisaalta — Saksan fasismi, ja toisaalta erään Kaukaisen idän maan sotilasfasismi".

Tämän tietenkin käsitti yhtä hyvin kuin hekin myös heidän opettajansa Trotskij, sen käsitti koko trotskilainen keskus. Tähän ne menivät silmät auki. Tämä muodosti heidän "erinomaisen" ohjelmansa toisen pykälän.

Kolmas pykälä on kysymys sodasta ja SSSR:n tappiosta.

Neljäs on kysymys tappion seurauksista: ei ainoastaan se, että imperialistiselle valtiolle tärkeitä teollisuuslaitoksia annetaan konsessioiksi, vaan myöskin myydään yksityisomaisuudeksi niiden osoittamia tärkeitä taloudellisia objekteja; ne ovat lainoja, joista Radek puhui; ne ovat ulkolaisen kapitaalin päästämistä niihin tehtaisiin, jotka ainoastaan muodollisesti jäävät sovettivaltion käsiin.

Viides pykälä, — kuten ne puhuivat, — on agraarikysymys. Tämän agraarikysymyksen "parallelinen" keskus ratkaisi hyvin yksinkertaisesti, aivan samoin kuin Famusov ratkaisi kulttuurikysymyksen — "pitäisi ottaa kaikki kirjat ja polttaa". Hekin ratkaisivat agraarikysymyksen näin: polttaa proletaarisen vallankumouksen saavutukset — hajoittaa kolhoosit, likvidoida sovhoosit, luovuttaa traktorit ja muut monimutkaiset maatalouskoneet yksityistalonpojille. Mitä varten? Avoimesti sanottu: "Uuden kulakkijärjestelmän uudestisynnyttämistä varten". "Uudenko"? Ehkä yksinkertaisesti vanhan?

Kuudes kysymys — se on kysymys demokratiasta. Radek kertoi, mitä Trotskij hänelle kirjoitti tämän johdosta. Tämä on meille erittäin tärkeä tietää, varsinkin nyt, kun maamme on saavuttanut proletaarisen sosialistisen demokratian korkeimman kehityksen, minkä ilmaisuna on äskettäin kansamme hyväksymä ja vahvistama suuri stalinilainen Konstitutsio. Miten trotskilaisessa ohjelmassa asetettiin kysymys demokratiasta? Mitä demokratiakysymyksestä puhuu K. Radek, joka sai kirjeen opettajaltaan?

"Kirjeessä Trotskij sanoi (minä siteeraan Radekin tunnustuksia): "Minkäänlaisesta demokratiasta ei voi olla puhettakaan. Työväenluokka on elänyt 18 vuotta vallankumousta (nyt jo 19), ja sillä on suuri ruokahalu..."

Tämä on totta. Niin tavaton ruokahalu, että se syö, kuten se on jo syönyt useita kertoja minkä vihollisensa tahansa.

"... ja tämä työläinen on palautettava osaksi yksityistehtai-

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusprosessi

Valtiollisen syyttäjän, SSSR:n prokuroorin toveri A. J. VYSHINSKIN puhe

(Jatkoa edelliseltä sivulta.)

siin, osaksi valtion tehtaisiin, jotka tulevat olemaan mitä raskaimman kilpailun tilassa ulkomaalaisen kapitaalin kanssa. Siis tulee tapahtumaan työväenluokan aseman jyrkkä huononeminen".

Entä maaseudulla?

"Maaseudulla alkaa jälleen köyhälistön ja keskivarakkaan taistelu kulakistoa vastaan. Ja jotta silloin, säilyisi, tarvitaan lujaa valtaa, siitä riippumatta, millaisiin muotoihin se puetaan. Jos haluatte historiallisia analogioita, niin ottakaa analogia Napoleon I vallasta ja ajatelkaa tätä analogiaa".

No, Radek varmaan on ajatellut erittäin hyvin.

Ja lopuksi, seitsemäs kysymys on — ulkopolitiikan ohjelma, maan jakaminen: "Saksalle annettava Ukraina; Japanille Primorjen ja Amurijoen alueet". Edelleen me olimme intreseerattuja siitä miten ovat asiat joihinkin muihin taloudellisiin myönnytyksiin nähden?

Radek vastasi:

Kondriputsion maksaminen elintarpeiden, raaka-aineiden ja rasva-aineiden luovuttamisen muodossa useiden vuosien aikana. Sitten — aluksi hän sanoi sen ilman numeroja, mutta jälkeenpäin määritellymmin — vissin prosentin turvaaminen voittaneille maille niiden osallistumisessa sovetti-importtiin. Kaikki tämä yhdessä ottettuna merkitsi maan täydellistä orjuuttamista.

Minä kysyin: Oliko kysymys Sahalinin naftasta?

Radek: Japaniin nähden puhuttiin — sille on annettava ei ainoastaan Sahalinin nafta vaan turvattava se naftalla, jos sota syttyy Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kanssa. Osoitettiin välttämättömyyteen olla millään tavoin häiritsemättä sitä, että Japanin imperialismi valloittaa Kiinan.

— Entä Tonavan maista?

Radek: Tonavan ja Balkanin maista Trotskij puhui kirjeessä, että on tapahtumassa Saksan fasismin ekspansio, emmekä me saa mitenkään häiritä tätä tosiasiaa. Ymmärrettävästi kysymys oli kaikkien suhteittemme lopettamisesta Tshekkoslovakian kanssa, jotka suhteet olisivat suojeluksena tälle maalle.

Siinä ovat tämän keskuksen niinsanotun ohjelman seitsemän peruskysymystä.

Mitä merkitsi ja mitä merkitsee tämä ohjelma työväenluokalle, talonpojille, rauhan asialle, sovettikansan intresseille?

Tämä ohjelma merkitsee menneisyyteen palaamista, työläisten ja talonpoikain kaikkien saavutusten likvidoimista, sosialismin voittojen likvidoimista, sosialistisen sovettijärjestelmän likvidoimista.

Tämän vuoksi Zinovjev, Kamenev ja muut sovettivastaisen yhdistetyn trotskilaisen blokin johtajat salasivatkin tämän ohjelman, itsepintaisesti kieltäen sen olemisen. Tämän ohjelman salasivat myöskin "parallelisen" keskuksen johtajat — Trotskij, Pjatakov, Radek, Sokoljnikov ja muut.

Niinkuin Radek tunnusti, Trotskij osoitti, että "nyt ei ole asetettava ohjelmakysymyksiä koko mitassaan blokin rivijäsenten eteen. Säikähtävät..."

Mutta mahdollisesti tämä kaikki on keksintöä? Ehkäpä he puhuvat näin yksinkertaisesti siksi, että he tahtovat näytellä katuvien syntisten komediaa? Mahdollisesti Trotskij ei ole milloinkaan antanut tällaisia ohjeita? Mutta, toverit tuomarit, te tiedätte, kaikille on tunnettua, että ulkomailla Trotskij julkaisee niinsanottua "Oppositsion bulletiinia", ja jos te otatte sen numeron 10 huhtikuulta v. 1930, niin te näette, että siinä on kirjoitettu itseasiassa samaa:

..."Peräänt yminen on kuitenkin kiertämätön. Se on tehtävä niin pian kuin mahdollista...

... Pysäytettävä "kauttaaltaan" kollektivisointi...

... Lopetettava industrialisoinnin kilparatsastus. Tarkistettava kokemuksen valossa kysymys tempoista...

... luovuttava sulkeutuneen talouden "ideaaleista". Laadittava plaanin uusi variantti, minkä laskelmat perustuvat mahdollisimman laajaan keskinäisvaikutukseen maailman markkinoiden kanssa...

... Suoritettava tarvittava peräänt yminen ja sitten strateeginen uudestiaseistautuminen...

... Ilman kriisejä ja taistelua ei voida päästä nykyisistä ristiriidoista..."

V. 1933 L. Trotskij vaati:

a) kolhoosien suurimman osan hajalle laskemista tyhjänarvoisina;

b) sovhoosien hajallelaskemista kannattamattomina;

c) luopumista kulakiston likvidoimispolitiikasta;

d) konsessionipolitiikkaan palaamista ja kannattamattomina teollisuuslaitoksiemme kokonaisen sarjan luovuttamista konsessioiksi.

Tämä ohjelma ei ainoastaan heijastanut trotskilaisten vastavallankumouksellisten näkökantoja, toiveita ja haaveita, vaan, kuten tutkimuksissa on todettu, oli myöskin pohjana trotskilaisten sopimukselle ulkolaisten agressorien kanssa, jotka himoitsevat sovettimaata. Petturit menivät kaikkeen, vieläpä synnyinmaan kauppaamiseen. He menivät kaikkein mustimpaan petokseen, he vajosivat viimeisintäkin denikiniläistä tai koltshakilaista alemmaksi. Viimeinenkin denikiniläinen tai viimeinenkin koltshakilainen on näitä pettureita korkeammalla. Denikiniläiset, koltshakilaiset, miljukovilaiset eivät vajonneet niin alas kuin nämä trotskilaiset juudakset, jotka myivät synnyinmaan 30. hopeapenningistä, ja nekin olivat väärennettyjä ja jotka yrittivät antaa maamme ulkolaisen kapitaalin orjuuteen. Nämä ovat tosiasioita.

Onko ihmeteltävää, että kansamme hylkää tuollaisen petosohjelman, että jos tuollaisen ohjelman kanssa agitaattori menisi tehtaillemme, sahoillemme, kolhooseihimme, puna-armeijalaiskasarmeihimme, niin hänet viipymättä otettaisiin kiinni ja hirtettäisiin ensimmäiseksi eteen sattuvaan porttiin. Ja syystä, sillä muuta kohtaloa kuin hirsipuu ei pettureilla voi olla. Tämä on mustan petoksen ohjelma. Me asetamme sitä vastaan oman ohjelmamme — sovettihallituksen ohjelman. Olisi suotta kuvitella asia siten, että muka tässä käy taistelu, riita kahden fraktsian välillä, joista toista on onnistanut, ja se on tullut valtaan, mutta toista ei ole onnistanut, "ei vedellyt", ja se ei ole päässyt valtaan.

Tässä käy taistelu ei elämästä, vaan kuolemasta kahden ohjelman, kahden vastakkaisen prinsiippien systeemin, toisilleen vihamielisten suuntien ja näitä prinsiippejä heijastavien katsantokantojen välillä; tämän trotskilaisten mustaa ohjelmaa vastaan me asetamme kapitalismin likvidoimisohjelmamme, maassamme kapitalismin kaikkien jätteiden likvidoimisohjelman. Koko sovettimaa, työläiset, talonpojat ja intelligentit, suuren puolueemme, Leninin-Stalinin puolueen johdolla, suuren johtajamme ja opettajamme Stalinin johdolla taistelevat sankarillisesti tämän ohjelman puolesta, väsymättä tekevät työtä valtiollisen riippumattomuutemme, itsenäisyytemme ja rajojemme ja maamme koskemattomuuden lujittamiseksi.

Yhtenäisessä, suuressa, tsarisiisen Venäjän menneisyyden historiassa ja yhdessäkään kapitalistisessa valtiossa ennen näkemättömässä innostuksessa, sovettipatriotismin innostuksessa SSSR:n työtätekevien sankarikäsin rakennetaan uutta, sosialistista isänmaatamme. Kaikki maamme kansat ovat historiassa ennen kuulumattoman innostuksen vallassa, mikä saa aikaan ihmeitä. Mahtava on rakkaus Synnyinmaatamme kohtaan, isänmaatamme kohtaan!...

Ja tuossa teidän edessänne, toverit tuomarit, istuu ihmisiä, jotka aikoivat ulkolaisten pistimien avulla kääntää maamme kapitalistiseen orjuuteen. Näistä ihmisistä ja heidän tapaisistaan Lenin aikoinaan kirjoitti, että he ovat "laillisen suuttumuksen, halveksumisen ja inhon oikeutetun tunteen herättäviä halunkkeja ja lakeijoja". Nuo ihmiset, nuo kapitalismin halunkkit ja lakeijat yrittivät tallata lokaan kansallisen, sovettipatrioottisen ylpeytemme suuren ja pyhän tunteen, tahtoivat pilkata vapauttamme, vapautensa puolesta kansamme antamia uhreja, he pettivät kansamme, siirtyivät vihollisen puolelle, agressorien ja kapitalismin agenttien puolelle. Kansamme viha hävittää, hajoittaa tuhkaksi petturit ja lakaisee heidät maan pinnalta.

Trotskilaisen keskuksen tappiokanta — sodan provosointia

Kuten ennakko- ja oikeustutkimuksessa on todettu, sovettivastaisella trotskilaisella keskuksella oli ohjelmansa yhtenä kohtana asettamus sodan jouduttamiseen ja Sovettiliiton tappioon siinä sodassa. Ja sodan sekä tappion kautta — valtaanpääsy, vallan anastaminen ja käyttäminen kapitalistisen restauratsion aikaansaamiseksi.

Keskustelussaan Pjatakovin kanssa joulukuussa v. 1935 Trotskij, Pjatakovin sanojen mukaan, suoraan puhui sodan kiertämättömyydestä aivan lähiaikoina. Täällä me olemme sen tarkastaneet, niinkuin on ollut mahdollista. Mainittiin aika — vuosi 1937.

En voi olla tässä sanomatta erästä seikasta, jota eilen käsiteltiin suljetussa istunnossa. Nimenomaan Trotskin ja ilmeisesti erään ulkovaltion vastaavien, tässä asiassa kompetenttien piirien ja laitosten asettamuksen yhteydessä, valtion, jonka kanssa Trotskij oli tehnyt sopimusta, oli vuoteen 1937 asettamuksen ehtona välttämättömyys suorittaa useita sellaisia toimenpiteitä, joiden olisi todella pitänyt siihen mennessä valmistaa SSSR:n tappion kiertämättömyys. Eilen oikeuden suljetussa istunnossa Pjatakov ja Rataitshak antoivat yksityiskohtaisen selityksen siitä, mitä he tekivät aiheuttaakseen tappiomme, jos sota syttyy v. 1937, ja varsinkin armeijamme välttämättömillä puolustusvälineillä varustamisen alalla. He meille eilen tunnustivat, miten syvä ja miten hirvittävän katala oli heidän plaaninsa petoksella luovuttaa maamme vihollisen käsiin. He tunnustivat, miten he plaaninsa avulla halusivat meille kaikkein tärkeimpänä ja vaarallisimpina ajankohtana, sotatoimien syttyessä, aseistariisua Punaisen armeijamme, maamme, kansamme.

Nyt käy ymmärrettäväksi, miksi heidän plaaninsa oli sovellutettu siihen, että juuri v. 1937 meidät asetettaisiin raskaaseen asemaan eräiden puolustusmerkitystä olevien toimenpiteiden alalla.

Nimenomaan vuodeksi 1937 oli suunniteltu se hirvittävä rikos, joka eilen todettiin oikeuden suljetussa istunnossa. Juuri vuodelle 1937 asetettiin tappion peruslaskelmat.

L. Trotskij ja sovettivastainen trotskilainen keskus pyrkivät kaikin tavoin ja kaikin käytettävissään olevin keinoin jouduttamaan agressorien hyökkäystä SSSR:ää vastaan. "Jouduttaa yhteentörmäystä" — provosoida sota, valmistaa SSSR:n tappio — siihen johti trotskilaisen "keskuksen" ohjelma, niinsanoaksemme, ulkopolitiikan alalla.

Diversioiden ja tuholaisuuden organisointi ja suorittaminen

Oikeudessa Radek ja Pjatakov vahvistivat, että sotilaallisen tappion valmistelemisessa päämetoodina oli "keskukseen" kuuluvien petturien käsissä tuholaistoimenpiteet ja diversiot.

Pjatakov osoitti, että Trotskij kohtauksessaan hänen kanssaan selitti, että Saksan kansallis-sosialistisen puolueen edustajien kanssa Trotskin aikaansaaman sopimuksen yhtenä kohtana oli sitoumus —

"... SSSR:ää vastaan Saksan aloittaman sodan aikana... ottaa tappiokanta, voimistuttaa diversiotoimintaa, erikoisesti sotilaallisen merkityksen omaavissa tuotantolaitoksissa... toimia Trotskin ohjeiden mukaan, joista on sovittu Saksan pääesikunnan kanssa".

Toteuttaen täten itselleen ottamia sitoumuksia, "parallelinen" eli yksinkertaisesti sovettivastainen trotskilainen blokki Liittomme useissa tuotantolaitoksissa todella organisoi, kuten se on todettu tutkimuksissa, laajan tuholaistoiminta- ja diversiosysteemin, jota toimintaa suoritettiin niiden organisoimien diversio- ja tuholaisryhmien kautta.

Oli erikoisia ihmisiä, joiden osotteella lähetettiin ulkomailta saapuneita vakoilijoita. Nämä vakoilijat sijoitettiin määrätyn plaanin mukaan, heitä lähetettiin juuri sinne, missä näytti olevan välttämätöntä antaa kaikkein tuntuvin isku, kuten Pjatakov ja Trotskij sanoivat.

Pjatakov jättää itselleen keskuksessa diversio- ja tuholaistyön johtamisen. Tuholaisuuden ja diversioiden johtaminen rautatietransportissa annetaan Serebrjakovin tehtäväksi yhdessä Knjazevin, Turokin ja Boguslavskin kanssa.

Luonnollisesti rikoksellinen keskus kiinnitti suunnattoman huomion Kuzbassiin, eritoten Kemerovoon. Eikä ole sattuma, että juuri Länsi-Siperiassa muodostui verrattain voimakas aluepiirikeskus, johon kuuluvat koetellut trotskilaiset: Muralov, Drobnis ja Boguslavskij. Pjatakov vetää luokseen lähimmiksi apulaisikseen — Rataitshakin ja Norkinin; Muralov ja Drobnis nojautuvat Shestoviin ja Stroiloviin.

Tuholais- ja diversiotoiminnan perusvoimat sijoitetaan kyllin taitavasti ja määrätyn plaanin mukaan. Tärkeintä tuholais- ja diversioaktiivia ei hajoiteta, vaan keskitetään. Voidaan sanoa, että jokainen pikkuseikka otetaan tiukasti huomioon. Kaikki punnitaan "isännän tavoin", jos tätä sanaa käytetään isäntäkäsitteen pilkkaamisena.

Pjatakov on ihminen, joka elää kahdenlaista elämää. Kaikkeen, vieläpä tuholaisuuteen ja diversiotekoon, hän suhtautuu laskelmin, harkiten, mikä mitäkin varten ja mitä milloinkin, toimimatta niin vaan partisaanimaisesti. Pjatakov oli partisaanimaisuuden vihollinen sekä terrorin alalla että tuholaisuuden alalla ja diversioiden alalla. Hän toimii kiinteän taloudellisen laskelman mukaan: tuhoaa siellä, silloin, siten ja niin paljon, missä, milloin, miten ja miten paljon häntä tässä auttavat ja myötävaikuttavat asiainhaarat.

Pjatakoville on annettava tunnustus, että hän on osannut antaa tuntuvia iskuja todella herkkiin paikkoihin.

Meidän historiamme tuntee paljon rikoksia työläisten valtaa vastaan, proletaarista diktatuuria vastaan, meidän historiaamme on kirjoitettu inhoittavia sivuja iljettävistä salaliitoista Sovetteja vastaan. Me muistamme "Shahtin jutun" ja silmämme edessä kulkeneiden oikeusprosessien elävinä todistajina me muistamme "teollisuuspuolueen" jutun, "sosialidemokraattisten mensheviikkien liittobyroon" jutun. Mutta tuskin on liioittelua sanoa, että tuholaisuuden, kyynillisyyden ja katalan diversiokäytännön taidossa trotskilaiset ovat jättäneet kauaksi jälkeensä edeltäjänsä, että tällä alalla he ovat ylittäneet itse ilmeiset suurrikolliset. Jos Pjatakovia verrataan hänen edeltäjiinsä tällä alalla, niin minä ajattelen, että hänen edeltäjiensä hahmot himmenevät niiden petturi- ja rikostöiden voiman ja syvyyden edessä, jotka Pjatakov on kyennyt suorittamaan, peittäen rikoksellisen toimintansa korkealla asemallaan Raskaan teollisuuden kk:ssa.

Organisoidessaan tuholais- ja diversiotekoja, trotskilainen sovettivastainen keskus itseasiassa ratkaisi samalla kertaa kaksi tehtävää: Yhden tehtävän — murtaa sovettivaltion taloudellinen mahti ja maamme puolustuskuntoisuus, toisen tehtävän — herättää työläisissä, työtätekevissä, väestössä suuttumus sovettivaltaa vastaan, yllyttää kansa sovettivaltaa vastaan.

Toverit tuomarit! Oikeudessa on silmäimme edessä kulkenut useita raskaita kuvia, jotka minun on nyt palautettava teidän muistiinne. Minun on muistutettava "Tsentraljnaja"-kaivoksella suoritettu räjähdys, joka aiheutti 10 työläisen tuhoutumisen ja 14 työläisen vaikeasti haavoittumisen. Myöskin minun on muistutettava Shumihan asemalla tapahtuneesta junaonnettomuudesta, joka aiheutti 29 puna-armeijalaisen kuoleman ja vielä 29 puna-armeijalaisen haavoittumisen.

Kuvaavaa on, että suorittaessaan rikoksia, salaliittolaiset hyvin kylmäverisesti ja harkiten peittivät jälkiään, yrittivät peittää kokonaan nämä jälkensä. Me olemme nähneet, miten työläisten myrkyttämisen johdosta joulukuussa v. 1935 Kemerovon Pohjoisen kaivospiirin kuudennella osastolla trotskilaisen tuholaisjärjestön jäsenet Peshehonov ja muut laativat erikoisen aktin, joka salasi tämän myrkyttämisen tahallisen luonteen. Mutta täällä oikeudessa Knjazevin ja Turokin täytyi vahvistaa, että useat heidän organisoimansa rautatieonnettomuudet ovat jääneet rankaisematta siksi, että kyynillisellä taidolla he kyllin onnistuneesti sotkivat jälkensä.

Me tiedämme, että nämä ihmiset eivät kavahtaneet ilmoittaa tietoisen valheellisesti, tietoisesti väärin tutkimuselimille heidän järjestämiensä junaonnettomuuksiin syyllisistä, että he osasivat panna syyn aivan syyttömille ihmisille, niinkuin tapahtui vaihdemies Tshudinovaan nähden.

Jotta voitaisiin kaikella täydellisyydellä arvioida näiden rikoksien koko rajaton kauhistuttavuus, on otettava huomioon ei ainoastaan sitä, että nämä rikokset on tehty, vaan myöskin se, että ne on tehnyt sellaiset ihmiset, joille oli uskottu valtiomme intressien suojelus kaikenlaisilta niihin kajoamisilta. Rataitshak, jonka oli ensikädessä suojeltava kemiallista teollisuuttamme kaikenlaisilta siihen kajoamisilta ja suojeltava kaikenlaisilta vahingoilta, tämä ihminen pettää. Hän toimii kuin suoranainen petturi, sotatilanteessa tämäntapaisista rikoksista hän kuuluisi ammuttavaksi siinä paikassa, viipymättä tuhottavaksi.

Rataitshakin antamien tehtävien mukaan trotskilainen järjestö suorittaa samanlaisia diversiotekoja Luton muillakin kemiallisilla tuotantolaitoksilla. Näiden räjähdysten diversioluonne on todettu ja sen ovat myöntäneet sekä syytetyt että todistajien lausunnot sekä lopuksi erikoinen teknillinen expertiisi, joka täällä asetti kaikki pisteet "i"n päälle eikä jättänyt mitään epäilystä siitä, etteikö kysymys olisi todella diversioista.

Trotskilainen keskus organisoi verrattain laajalle ulottuvia tuholais- ja diversiotoimenpiteitä myöskin **rautatietransportissa.** Aktiivista osuutta tässä kauhistuttavien rikosten summassa näyttelivät Liwschitz, Turok, Knjazev ja Boguslavskij. Mutta tässäkään minä en voi olla ottamatta erikseen Liwschitziä. Todellakin, Liwschitz ei ollut pelkästään rautatietransportin työntekijä, ei ollut pelkästään yksi Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin vastuunalaisista työntekijöistä. Liwschitz oli kulkulaitosasiain kansankomissaarin sijainen. Tässä suhteessa hän ei missään eroa Pjatakovista, siitä huolimatta, että hänen roolinsa Pjatakoviin verrattuna oli toisarvoinen. Kun meidän teollisuutemme ja rautatietransporttimme tovereiden Sergo Ordzhonikidzen ja Lazar Moisejevitsh Kaganovitshin loistavalla johdolla, voittaen kaikenlaiset vaikeudet, päivästä päivään, kuukaudesta kuukauteen, vuodesta vuoteen kohosivat ylöspäin, tähän samaan aikaan ne, jotka oli kutsuttu heitä auttamaan, kavalasti ja petturimaisesti pettivät heitä, pettivät meitä kaikkia, puoluettamme, kansaamme.

Juuri tämän vuoksi minä ajattelen, että Pjatakoviin, SSSR:n raskaan teollisuuden kansankomissaarin entiseen sijaiseen nähden ja Liwschitziin, kulkulaitosasiain kansankomissaarin entiseen sijaiseen nähden sekä Sokoljnikoviin, ulkoasiain kansankomissaarin entiseen sijaiseen nähden — näihin kolmeen henkilöön nähden sellaisina henkilöinä, joille oli annettu erikoinen luottamus, erikoinen valtiollinen vastuu maan edessä — on kysymys rikoslaillisesta edesvastuusta asetettava erikoisesti, vieläpä sittenkin, vaikkapa heidän hartijoillaan ei olisikaan muita hirvittäviä rikoksia.

Trotskilaisen "parallelisen" keskuksen antaman suoranaisen tehtävän mukaan syytetty Knjazev organisoi ja suoritti junaonnettomuuksia, pääasiassa sotilasjunaonnettomuuksia, jotka aiheuttivat huomattavan määrän ihmisuhreja. Shumihan asemalla oli junaonnettomuus, jossa **tuhoutui 29 puna-armeijalaista ja 29 puna-armeijalaista haavoittui,** junaonnettomuus Jahinon—Ust-Katavin välillä, sotilasjunien ja tavarajunien junaonnettomuudet. Kuten on käynyt selville, Knjazev organisoi niitä ei yksistään trotskilaisen "parallelisen" keskuksen ja erikoisesti Liwschitzin antamien tehtävien ja ohjeiden mukaan, vaan myöskin erään ulkovaltion agentin — Japanin vakoilujärjestön agentin herra H...:n antamien suoranaisten tehtävien mukaan, mikä todella oli yhtenä Knjazevin ja Turokin rikollisen toiminnan liikkeellepanevista vietereistä.

Rikolliset toimivat julkeasti ja kyynillisesti. Heihin vaikutti vississä määrin heidän asemansa, joka salli heidän ajatella, että he ovat niin lujasti konspireerattuja ja maskeerattuja, etteivät tule loppuun saakka paljastetuiksi. Tosiaan, miten he saattoivat verrattain pitkän ajan suorittaa näitä rikoksia, jääden rankaisematta? Tämä kysymys on tietenkin laillinen. Niin, nämä rikokset olivat mahdollisia siksi, että ne suoritettiin niiden suojassa, joiden olisi pitänyt ensimmäisenä nostaa hälyytys, antaa signaali ja rynnätä taisteluun, ei elämästä, vaan kuolemasta tuollaisia rikoksia vastaan. Tämä selvittää kaiken.

Mutta tässä minä asetan toisen kysymyksen: siitä huolimatta, että johtoon olivat päässeet tunkeutumaan sellaiset urkkijat ja vakoilijat kuin Rataitshak, sellaiset kavaltajat ja petturit kuin Liwschitz tahi Pjatakov — miten kävi niin, että huolimatta kaikista näistä heidän ponnistuksistaan murtaa teollisuuden mahtia, heikentää puolustusteollisuuden voimaa, horjuttaa maamme puolustuskuntoisuutta, osottautuivat turhiksi? Tämä on kaikkein tärkein kysymys ja siihen on annettava täsmällinen ja tyhjentävä vastaus.

Niin, vissillä kaudella, vissinä hetkenä, visseillä aloilla meillä oli tiukkaa. Mutta tuholais- ja diversioiskuista huolimatta meidän teollisuutemme ja rautatietransporttimme kaiken aikaa kulkevat ylöspäin, yhä enemmän nousevat.

Tuholaisuudesta huolimatta, diversioista, vakoilijoiden ja diversanttien käsien kautta satojen parhaimpien stahanovilaisten tuhoutumisesta huolimatta, stahanovilaisen liikkeen tietoisesti murtamiseksi systemaattisesti suoritetuista toimenpiteistä huolimatta — meidän teollisuutemme kasvaa myrskyisästi ja ylittää tuotantoplaaninsa!

Tuholaisten puolella on yksilöitä. Näiden yksilöiden aiheuttaman vahingon miljoonat nopeasti likvidoivat. Sovettihallituksen ja sosialismin rakennustyön puolella ovat miljoonat.

Spionaashi ja terrori

Oikeudellisen ennakkotutkimuksen ainehistoista ja syytettyjen Rataitshakin, Knjazevin, Pushinin, Turokin, Graschevin, Shestovin, Stroilovin omista tunnustuksista on todettu, että diversio- ja tuholaistoiminnan ohella trotskilainen sovettivastainen keskus harjoitti laajasti ja systemaattisesti spionaashia ulkomaalaisen vakoilujärjestön hyväksi. Yhteyttä Japanin ja Saksan vakoilujärjestön kanssa ei järjestetty jonkun Turokin tai Shestovin henkilökohtaisesta aloitteesta. Tätä yhteyttä pidettiin Trotskin direktiivin täyttämisjärjestyksessä. Henkilöt, jotka pitivät yhteyttä ulkomaalaisten — Saksan ja Japanin — vakoiluosaston kanssa Trotskin ja Pjatakovin johdolla, laajalla vakoilutyöllään valmistelivat niitä seurauksia, joiden piti mitä raskaimmin vaikuttaa ei yksistään meidän valtiomme intresseihin, vaan myöskin useiden valtioiden intresseihin, valtioiden, jotka yhdessä meidän kanssamme haluavat rauhaa ja yhdessä meidän kanssamme taistelevat rauhan puolesta.

Telegrammissaan Espanjan kommunistisen puolueen keskuskomitealle, toveri Jozé Diazille toveri Stalin sanoi, että "Sovettiliiton työtätekevät täyttävät vain velvollisuutensa, antaessaan voimainsa mukaista apua Espanjan revolutsioonisille joukoille. He — sanoi toveri Stalin — ovat tehneet itselleen selväksi sen, että Espanjan vapauttaminen fasististen taantumuksellisten sorrosta ei ole espanjalaisten yksityisasia, vaan — koko etumaisen ja progressiivisen ihmiskunnan yhteinen asia". Ja minä haluan pyytää teitä, toverit tuomarit, että tekin, punnitessanne tämän asian kaikkia seikkoja ja arvioidessanne syytettyjen suorittamien rikosten merkitystä, samoin suhtautuisitte tähän asiaan meidän valtiomme intressien suojelemisen näkökannalta, koko etumaisen ja progressiivisen ihmiskunnan intressien suojelemisen näkökannalta.

Me olemme suuressa määrin intreseerattuja siitä, että jokaisessa rauhaa haluavassa ja rauhan puolesta taistelevassa maassa niiden hallitusten kaikkein päättävimmillä toimenpiteillä tehtäisiin loppu kaikenlaisista rikollisen vakoilu-, diversio- ja terroristitoiminnan yrityksistä, joita organisoivat rauhan viholliset, demokratian viholliset, pimeät fasistiset voimat, jotka valmistelevat sotaa, jotka aikovat murtaa rauhan asian ja siis koko etumaisen, koko progressiivisen ihmiskunnan asian.

Syytekirjelmä esittää trotskilaisen keskuksen jäsenille ja heidän apureilleen syytöksen terrorististen tekojen järjestämisestä.

Tässä on ennenkaikkea pysähdyttävä yleiseen ja peruskysymykseen: on todistettu, että trotskilaisen sovettivastaisen keskuksen ohjelmassa oli terrori, että tätä terroria toteutettiin teoissa.

Meidän käsissämme on dokumentteja, jotka todistavat sitä, että Trotskij on ainakin kahdesti ja sitäpaitsi kyllin avoimessa, peittämättömässä muodossa antanut asettamuksen terroriin — dokumentteja, jotka niiden laatija on kuuluttanut koko maailmalle. Minä tarkoitan ensinnäkin sitä kirjettä vuodelta 1932, jossa Trotskij heitti petturimaisen..., häpeällisen... julistuksen — "Stalin korjattava pois", ja toiseksi minä tarkoitan dokumenttia, joka koskee jo myöhempää aikaa — trotskilaisista "oppositsion bulletiini" numero 36—37 (lokakuu v. 1934), josta me löydämme useita suoranaisia ohjeita terrorista taistelumetoodina sovettivaltaa vastaan.

Kirjoituksessa, jolla on ohjelmaluonne, on luku, jossa sanotaan: "Onko byrokratian rauhallinen poistaminen mahdollista?" Trotskij ja trotskilaiset pitävät sovettikoneistoamme byrokraattisena koneistona.

Siinä sanotaan:

"Ottakaapa suurimerkityksellinen kysymys, miten on käytävä sovettivaltion reorganisoimiseen".

Miten on käytävä sovettivaltion reorganisoimiseen ja voidaanko tämä tehtävä ratkaista rauhallisin keinoin? Aivan selvä asettamus. Terrorin ja väkivallan vastustajan olisi pitänyt sanoa: Kyllä, se on mahdollista rauhallisin keinoin, sanokaamme, Konstitutsion pohjalla.

Entä mitä sanovat Trotskij ja trotskilaiset? He sanovat näin:

"Olisi lapsellista ajatella, että stalinilainen byrokratia voidaan poistaa puolueen tai sovettien edustajakokouksen avulla. Johtavan klikin (kuten he parjaavasti nimittävät hallitustamme) syrjäyttämiseksi ei ole jäänyt minkäänlaisia **normaalisia** konstitutsioteitä". "Vain voimalla voidaan pakoittaa heidät luovuttamaan valta proletaarisen etujoukon käsiin" (he puhuvat itsestään etujoukkona, he tarkoittavat nähtävästi näiden herrojen tapaista "etujoukkoa", joka on harjoittanut murhia, diversioita ja spionaashia).

Sitäpaitsi "voimalla", kuten voidaan vakuuttautua, on ladottu mustilla kirjasimilla. Selvä kysymyksen asettamus! Rauhallisetko keinot? Rauhalliset keinot ovat voimattomia. Ainoa keino on voima, voimalla onkin syrjäytettävä. Mutta me tiedämme millaisella voimalla syrjäytetään, varsinkin kun on kysymys siitä, että meidän valta jätetään sellaisen "etujoukon" käsiin, jollaisen muodostavat nämä herrat **(naurua).**

Miten sitä, minkä minä juuri siteerasin, voidaan nimittää, ellei suoranaiseksi kutsuksi väkivaltaisiin toimenpiteisiin valtiotamme vastaan, johtajiamme vastaan? Miten voidaan sitä nimittää, ellei suoranaiseksi kutsuksi terroriin? Muuta nimitystä sillä ei ole eikä voi olla.

Meidän edessämme istuu terroristeja, jotka organisoivat terroristisia tekoja eivät ainoastaan itse, vaan sopimuksen mukaan trotskilais-zinovjevilaisen blokin kanssa, jonka kanssa heillä oli vissinlainen kilpailu. Katsokaa: yhdistettyä zinovjevilais-trotskilaista keskusta koskeneiden oikeusistuntojen julaistut pöytäkirjat puhuvat siitä, että zinovjevilaisia ajoi pelko, että trotskilaiset voivat rikollisessa toiminnassaan "ajaa ohi" heistä. Emmekö tässäkin prosessissa ole kuulleet samaa? Eivätkö "parallelisen" keskuksen trotskilaiset katsoneet tehtäväkseen, kuten täällä Radek tunnusti, pitää zinovjevilaisia käsissään, sallimatta zinovjevilaisten syrjäyttää heitä vallasta sinä hetkenä, kun he tulevat jakamaan salkkuja. Tämä "etujouk-

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

Sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen oikeusprosessi

Valtiollisen syyttäjän, SSSR:n prokuroorin toveri A. J. VYSHINSKIN puhe

(Jatkoa edelliseltä sivulta.)

ko" nukkui ja näki unissa salkkuja. Radekille ulkoministerin salkku, Rataitshakille — luultavasti uskonasiain ministerin salkku **(salissa naurua)**, sillä hän täällä osoitti, että hän tähän asti tuntee itsensä sidotuksi valaan, jonka hän jossain on jollekin antanut. Ja Pjatakoville oli suunniteltu (se on meille tiedettyä), sotaministerin ja yleensä kaikkien aseellisten voimien, maavoimien (merivoimia heillä ei ollut) sekä — minä tarkoitan vanhaa "lentäjää" Rataitshakia — lentovoimien ylipäällikön paikka **(salissa naurua).**

Keskus organisoi terroristiryhmien verkoston, Pjatakovilla — Loginov, Golubenko ynnä muita; Radekilla — Prigozhin ynnä muita; Sokoljnikovilla — Zaks-Gladnev, Tivel ynnä muita; Serebrjakovilla — hänellä on oma ryhmänsä — Mdivani; Drobnisilla — joku Podoljskaja, joka myöskin valmisteli terroristitekoa. Drobnisilla — oma ryhmänsä. Muralovilla — siitä ei kannata puhuakaan. Hänhän on entinen komentaja, miten hän voisi olla ilman armeijaa. Vieläpä Shestovilla — hänelläkin on oma ryhmänsä — Arnold ja kumppanit, eikä huono ryhmä sen tehtävien kannalta katsoen. Tosin se ei ollut kovin komea näöltään, mutta käytännöllisesti osasi toimia.

Pjatakov valmistelee terroristista tekoa ukrainalaisten edustajiensa kautta tt. Postyshevia ja Kosioria vastaan, ja v. 1935 — toveri Stalinia vastaan. Me kysyimme tästä Pjatakovilta, me kutsuimme Loginovin todistuskuulustelua varten ja hän sen vahvisti. Radek valmistelee terroristisia kaadereita Leningradissa, Zaks-Gladnev ja muut valmistelevat Sokoljnikovin johdolla terroristista tekoa toveri Stalinia vastaan; Mdivani valmistelee Serebrjakovin johdolla terroristista tekoa tov. Berijaa vastaan, kokoaa terroristeja, jotka voitaisiin kerätä Moskovaan sitä varten, että turvattaisiin niinkutsuttujen ryhmittäisten terroristitekojen mahdollisimman menestyksellinen toteuttaminen.

He valmistelevat myöskin terroristitekoa toveri Jezhovia vastaan. Myöskin Drobnis valmistelee terroristitekoa toveri Jezhovia vastaan. Muralov valmistelee terroristitekoa niitä vastaan, jotka saapuvat hänen luokseen Siperiaan, lukuunottamatta toveri Eicheä, joka siellä asuukin. Asettamus on tällainen: otettava huomioon ja käytettävä hyväksi puolueen ja hallituksen johtajien matkustukset paikkakunnille ja organisoitava heidän murhaamisensa.

Tietenkin voidaan asettaa myöskin tällainen kysymys: paljon ryhmiä, mutta eipä tekoja näy. Mutta se on meidän onnemme. Nämä herrathan eivät itse ottaneet suorittaakseen henkilökohtaisesti terroristitekoja, siinä onkin meidän onnemme. Radekia, Pjatakovia ja Sokoljnikovia on kohdattu verrattain läheisesti, käsitelty yhdessä eri kysymyksiä, ajatellen, että vierellä istuvat toverit. Mutta osoittautui, että vierellä istuvat meidän murhaajat! Jos he olisivat voineet avoimesti esiintyä terrorin puolesta, niin tilanne olisi tietenkin mutkallisempi. Mutta heillä oli toisenlainen taktiikka: ei ole paljastettava, että trotskilaiset valmistelevat murhia. Heidän taktiikkansa oli sellainen: että terrorististen tekojen suorittaminen voitaisiin sälyttää toisten syyksi — sanokaamme valkokaartilaisten. (Näin asetettiin kysymys). Näissä olosuhteissa oli heidän tietenkin vaikea löytää ihmisiä, jotka sellaisten valistuneiden merenkulkijain, kuten Arnold, — tavoin olisivat suostuneet ottamaan päälleen tuollaisia kauhistuttavia rikoksia. Te olette jo nähneet tämän Arnoldin. Arnoldilla on vain yksi ominaisuus, jota nämä trotskilaiset salaliittolaiset eivät ottaneet huomioon — pelkuruus... Niinpä hän organisoi murhayrityksen toveri Ordzhonikidzea vastaan, ja mitä suurimmaksi onneksemme hän viimehetkellä menetti rohkeutensa — ei onnistunut. Hän organisoi murhayrityksen Sovnarkomin puheenjohtajaa toveri Molotovia vastaan, mutta onneksemme, mitä suurimmaksi onneksemme, taaskin menetti rohkeutensa — ei onnistunut.

Mutta tosiasia jää tosiasiaksi. Murhayritys toveri Molotovia vastaan tapahtui. Tämä tapaturma 15 metriä syvän pikku kanavan reunalla, kuten täällä Muralov vaatimattomasti sanoi, on tosiasia.

Ottakaa insinööri Bojarshinovin murha. Kuka tämä Bojarshinov oli? Hän oli henkilö, joka aikoinaan tuomittiin tuholaisuudesta. Mutta sitten se meni ohi. Bojarshinov osottautui rehelliseksi ihmiseksi. Hän kieltäytyy rakentamasta Ruhimovitshin nim. om. kaivosta tuholaisplaanien mukaan, ja useita kertoja esiintyi töiden jälellejäämistä ja Stroilovin rikollista toimintaa vastaan. Hän paljastaa Stroilovin.

Tämä Bojarshinovin rehellinen työskentely suututti diversanttien pesää. He organisoivat murhan. Huhtikuun 15 päivänä v. 1934 insinööri Bojarshinov matkustaa hevosella asemalta. Hänet saavuttaa kuorma-auto ja ruhjoo kuoliaaksi. Taaskin sama ote, jonka avulla toimi Shestovin-Tsherebuihinin roistojoukkio, jonka riveissä oli Arnold.

Juuri tämän vuoksi terroristisesta toiminnasta, terrorististen rikosten valmistelemisesta vastaa täydessä määrin ja täydessä laajuudessa tämä keskus — Arnoldista Pjatakoviin asti ja Pjatakovista Arnoldiin asti. Edesvastuu on sama ja yhtä suuri.

Syytekirjelmässä luettelemamme rikokset minä katson täydellisesti todistetuiksi, samoin rikolliset on täydellisesti paljastettu.

Minä katson, että asian tila sallii väittää, että jos nykyisessä oikeusprosessissamme on puutteellisuus, niin puutteellisuus ei ole siinä, että syytetyt ovat täällä sanoneet kaiken, mitä he ovat tehneet, vaan että syytetyt kuitenkaan eivät ole loppuun saakka kertoneet kaikkea sitä, mitä he ovat tehneet. mitä he ovat tehneet sovettivaltiota vastaan.

Mutta, toverit tuomarit, meillä on tällainen esimerkki myöskin aikaisemmissa oikeusprosesseissa — ja minä pyydän teitä ottamaan tämän huomioon myöskin lopullista arviota tehdessänne niistä viimeisistä sanoista, jotka muutaman tunnin kuluttua teidän edessänne sanotaan. Minä muistutan teille siitä, miten, sanokaamme, yhdistetyn trotskilaiszinovjevilaisen keskuksen oikeusjutussa eräät syytetyt juuri täällä, näillä samoilla penkeillä vannoivat viimeisissä sanoissa, toiset — anoen, toiset anomatta armoa, että he puhuvat koko totuuden, että he ovat sanoneet kaiken, että heidän sydämeensä ei ole jäänyt mitään työväenluokkaa vastaan, kansaamme vastaan, maatamme vastaan. Mutta sitten, kun alettiin selvittää yhä edemmäksi ja edemmäksi näitä heidän suorittamiensa hirvittävien rikosten inhoittavia vyyhtejä. — niin me joka askeleella paljastimme näiden ihmisten valheita ja petoksia, joiden toinen jalka jo oli haudassa.

Jos voidaan puhua tämän oikeusprosessin puutteellisuuksista, niin tämän puutteellisuuden minä näen ainoastaan yhdessä: olen vakuutettu, että syytetyt eivät ole sanoneet puoltakaan koko siitä totuudesta, joka muodostaa kauhistuttavan kertomuksen heidän hirvittävistä rikoksistaan maatamme vastaan, suurta Synnyinmaatamme vastaan!

Minä syytän täällä edessämme istuvia ihmisiä siitä, että v. 1933 Trotskin ohjeen mukaan organisoitiin keskus nimellä "parallelinen", johon kuuluivat tässä jutussa syytetyt Pjatakov, Radek, Sokoljnikov ja Serebrjakov, ja joka todellisuudessa oli toimiva aktiivinen trotskilainen keskus, että tämä keskus Trotskin antaman tehtävän mukaan kävi syytettyjen Sokoljnikovin ja Radekin kautta suhteisiin eräiden ulkovaltioiden edustajien kanssa tarkoituksella organisoida yhteinen taistelu Sovettiliittoa vastaan, jota paitsi keskus sitoutui, siinä tapauksessa että se pääsee valtaan, antamaan näille valtioille useita poliittisia ja taloudellisia etuja ja tekemään territoriaalisia myönnytyksiä; että tämä keskus jäsentensä ja rikollisen trotskilaisen järjestön muiden jäsenten kautta harjoitti spionaashia näiden valtioiden hyväksi, varustaen ulkomaalaisia vakoilujärjestöjä mitä tärkeimmillä ja salaisimmilla ainehistoilla, joilla on tavattoman suuri valtiollinen merkitys; että maamme taloudellisen mahdin ja puolustuskuntoisuuden murtamistarkoituksessa tämä keskus ja sen apurit organisoivat ja suorittivat useita diversio- ja tuholaistekoja, jotka aiheuttivat ihmisuhreja, aiheuttivat huomattavaa vahinkoa sovettivaltiollemme.

Tästä minä syytän "parallelisen" sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen jäseniä — Pjatakovia, Radekia, Sokoljnikovia ja Serebrjakovia — ts. rikoksista, jotka on huomioitu RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälissä 58—1—a — Synnyinmaan petos, 58—6 — spioonaashi, 58—8 — terrori, 58—9 — diversio, 58—11 — salaisten rikollisten järjestöjen muodostaminen.

Kaikkia muita syytettyjä: Liwschitziä, N. Muralovia, Drobnisia, Boguslavskia, Knjazevia, Rataitshakia, Norkinia, Shestovia, Stroilovia, Turokia, Graschea, Pushinia ja Arnoldia minä syytän siitä, että he ovat syyllisiä näihin samoihin rikoksiin tämän järjestön jäseninä ja ovat täydellisessä ja yhtä suuressa edesvastuussa näistä rikoksista, riippumatta heidän rikollisen toimintansa individuaalisista eroavaisuuksista, toiminnan, joka karakterisoi jokaisen heidän rikoksensa, ts. rikokset, jotka on huomioitu Rikoslakikokoelman samoissa pykälissä.

Perussyytös, toverit tuomarit, jonka minä tässä oikeusprosessissa esitän — se on Synnyinmaan pettäminen. Synnyinmaan pettämisestä rangaistaan RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälän 58—1—a mukaan. Se puhuu Synnyinmaan pettämisestä sellaisina toimina, jotka on suoritettu Liiton sotilasmahdin, sen valtiollisen riippumattomuuden, sen territoriaalisen koskemattomuuden vahingoksi, spionaashina, sotilas- ja valtiosalaisuuksien luovuttamisena, siirtymisenä vihollisen puolelle. Kaikki nämä ainekset, paitsi viimemainittua — rajan taakse karkaamista — meillä ovat täällä esillä, laki asettaa tämän raskaan valtiorikoksen tehneille, rikoksen, jota suuri stalinilainen Konstitutsiomme oikeutetusti nimittää raskaimmaksi rikokseksi — raskaimman rangaistuksen. Laki vaatii, kun rikollisten syyllisyys on todistettu, heidän tuomitsemistaan ammuttavaksi, sallien tämän rangaistuksen lieventämistä vain siinä tapauksessa, että on olemassa lieventäviä asianhaaroja.

Teidän, toverit tuomarit, on neuvotteluhuoneessa vastattava kysymykseen — onko näillä syytetyillä ja kullakin heistä erikseen sekä individuaalisia että konkreettisia asianhaaroja, jotka sallisivat teidän lieventää lain mukaan heitä uhkaavaa rangaistuta. Minä katson, että tällaisia lieventäviä asianhaaroja ei ole. Minä syytän oikeuteen annettuja syytekirjelmässä osoitettujen rikoslakikokoelman pykälien mukaan täydessä laajuudessa.

Minä en syytä yksin! Minun vierelläni, toverit tuomarit, minä tunnen ikäänkuin täällä seisoisivat näiden rikosten ja näiden rikollisten uhrit, kainalosauvojen varassa, raajarikkoisina, puolikuolleina, ja ehkempä kokonaan ilman jalkoja, kuten se Tshusovskajan aseman vaihdemies — t. Nagovitshina, joka tänään "Pravdan" kautta kääntyi minun puoleeni ja joka 20-vuotiaana menetti molemmat jalkansa, ehkäistessään juuri näiden ihmisten organisoimaa junaonnettomuutta! Minä en ole yksin. Minä tunnen, että täällä minun vierelläni seisovat kauhistuttavien rikosten tuhoamat ja raajarikoiksi tekemät uhrit, jotka vaativat minulta valtiollisena syyttäjänä syytteen esittämistä täydessä laajuudessa.

Minä en ole yksin! Vaikka uhrit onkin haudattu, sittenkin ne seisovat tässä minun vierelläni, osoittaen tuota syytettyjen penkkiä, teitä, syytetyt, kauhistuttavilla käsillään, jotka lahoavat haudoissa, jonne te heidät lähetitte!...

Minä en syytä yksin! Minä syytän yhdessä koko kansamme kanssa, syytän mitä suurimpia rikollisia, jotka ansaitsevat ainoastaan yhden rangaistuksen — ampumisen, kuoleman! **(Kauan jatkuvia suosionosoituksia koko salissa).**

Kronikkaa

Sovettiliiton Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion, sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen asiassa tuomitsemat G. L. Pjatakov, L. P. Serebrjakov, N. I. Muralov, J. N. Drobnis, A. A. Shestov, G. E. Pushin, S. A. Rataitshak, M. S. Boguslavskij, I. D. Turok, I. I. Grasche, J. A. Liwschitz, B. O. Norkin ja I. A. Knjazev kääntyivät tammikuun 30 päivänä v. 1937 SSSR:n TpKK:n presidiumin puoleen armonanomuksella.

Kuluvan vuoden tammikuun 31 päivänä pitämässä istunnossaan SSSR:n TpKK:n presidiumi eväsi kaikkien tuomittujen armonanomuksen.

TUOMIO

langetettu Sosialististen Sovettitasavaltojen Liiton nimessä

SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegio seuraavassa kokoonpanossa:

PUHEENJOHTAJA — **SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion puheenjohtaja, armeijan sotilasjuristi V. V. ULRICH:**

JÄSENET: **SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion puheenjohtajan sijainen, korpuksen sotilasjuristi I. O. MATULEVITSH ja SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion jäsen, divisian sotilasjuristi N. M. RYTSHKOV;**

Sihteerinä ensimmäisen luokan sotilasjuristi A. F. KOSTJUSHKOV,

Valtiollisen syyttäjän — SSSR:n prokuroorin tov. A. J. VYSHINSKIN ja Moskovan puolustusasianajajain kollegion jäsenten tt. I. D. BRAUDEN, N. V. KOMMODOVIN ja S. K. KAZNATSHEJEVIN osanotolla.

käsitteli avoimessa oikeusistunnossa Moskovan kaupungissa tammikuun 23—30 päivinä v. 1937 asian, jossa syytetään:

1. Jurij (Georgij) Leonidovitsh PJATAKOVIA, syntymävuosi 1890, toimitsija;

2. Grigorij Jakovlevitsh SOKOLJNIKOVIA, syntymävuosi 1888, toimitsija;

3. Karl Bernhardovitsh RADEKIA, syntymävuosi 1885, zhurnalisti;

4. Leonid Petrovitsh SEREBRJAKOVIA, syntymävuosi 1888, toimitsija;

5. Jakov Abramovitsh LIWSCHITZIÄ, syntymävuosi 1896, toimitsija;

6. Nikolai Ivanovitsh MURALOVIA, syntymävuosi 1877, toimitsija;

7. Jakov Naumovitsh DROBNISIA, syntymävuosi 1891, toimitsija;

8. Mihail Solomonovitsh BOGUSLAVSKIA, syntymävuosi 1886, toimitsija;

9. Ivan Aleksandrovitsh KNJAZEVIA, syntymävuosi 1893, toimitsija;

10. Stanislav Antonovitsh RATAITSHAKIA, syntymävuosi 1894, toimitsija;

11. Boris Osipovitsh NORKINIA, syntymävuosi 1895, toimitsija;

12. Aleksei Aleksandrovitsh SHESTOVIA, syntymävuosi 1896, toimitsija;

13. Mihail Stepanovitsh STROILOVIA, syntymävuosi 1899, toimitsija;

14. Iosif Dmitrijevitsh TUROKIA, syntymävuosi 1900, toimitsija;

15. Ivan Iosifovitsh GRASCHEA, syntymävuosi 1886, toimitsija;

16. Gavriil Jefremovitsh PUSHINIA, syntymävuosi 1896, toimitsija ja

17. Valentin Volfridovitsh ARNOLDIA, myös nimellä Valentin Vasiljevitsh VASILJEV, syntymävuosi 1894, toimitsija —

kaikkia niistä rikoksista, jotka on huomioitu RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälissä 58—1—a, 58—8, 58—9 ja 58—11.

Ennakko- ja oikeustutkimuksissa on todettu:

Kansanvihollisen L. TROTSKIN, joka v. 1929 karkoitettiin SSSR:n rajojen ulkopuolelle, suoranaisen ohjeen mukaan niinsanotun "yhdistetyn trotskilais-zinovjevilaisen terroristisen keskuksen" ohella keskuksen, johon kuuluivat ZINOVJEV, KAMENEV, SMIRNOV ja muita, muodostettiin v. 1933 Moskovassa maanalainen parallelinen sovettivastainen trotskilainen keskus, johon kuuluivat tässä asiassa syytetyt J. L. PJATAKOV, K. B. RADEK, G. J. SOKOLJNIKOV, ja L. P. SEREBRJAKOV.

Kansanvihollisen L. TROTSKIN ohjeiden perusteella parallelinen sovettivastainen trotskilainen keskus asetti perustehtäväkseen sovettivallan kukistamisen SSSR:ssä ja kapitalismin sekä porvariston vallan palauttamisen tuholais-, diversio-, spioni- ja terroristisen toiminnan tietä, mikä toiminta oli suunnattu Sovettiliiton taloudellisen ja sotilasmahdin murtamiseen, sotahyökkäyksen jouduttamiseen SSSR:ää vastaan, ulkolaisten agressorien auttamiseen sekä SSSR:n tappioon.

Tätä perustehtävää täysin vastaavasti kansanvihollinen L. TROTSKIJ ulkomailla, ja parallelinen sovettivastainen trotskilainen keskus RADEKIN ja SOKOLJNIKOVIN edustamana — Moskovassa — ryhtyivät neuvotteluihin Saksan ja Japanin eri edustajien kanssa. Saksan kansallissosialistisen puolueen erään johtajan Rudolf HESSIN kanssa käymiensä neuvottelujen aikana kansanvihollinen L. TROTSKIJ lupasi, siinä tapauksessa, jos trotskilainen hallitus pääsee valtaan Sovettiliiton tappion seurauksena, antaa Saksalle ja Japanille useita poliittisia, taloudellisia ja territoriaalisia myönnytyksiä SSSR:n kustannuksella, aina siihen asti, että Ukraina luovutetaan Saksalle, Primorjen ja Amurjoen alueet Japanille. Samaan aikaan kansanvihollinen L. TROTSKIJ sitoutui, jos hän saa anastettua vallan, likvidoimaan sovhoosit, laskemaan hajalle kolhoosit, kieltäytymään maan industrialisoimispolitiikasta ja palauttamaan kapitalistiset suhteet Sovettiliiton alueella. Sitä paitsi kansanvihollinen L. TROTSKIJ sitoutui antamaan agressoreille kaikinpuolista apua tappioagitatsion, tuholais-, diversio- ja spionitoiminnan kehittämisen tietä sekä rauhan aikana, että varsinkin niiden sotilaallisen hyökkäyksen aikana Sovettiliittoa vastaan.

Niiden kansanvihollisen L. TROTSKIN ohjeiden täytäntöönpanemiseksi, joita RADEK usein sai, sekä myöskin henkilökohtaisesti PJATAKOV sai kohtauksessaan kansanvihollisen L. TROTSKIN kanssa joulukuussa v. 1935 lähellä Oslon kaupunkia, — sovettivastaisen trotskilaisen parallelisen keskuksen jäsenet PJATAKOV, RADEK, SOKOLJNIKOV ja SEREBRJAKOV kehittivät tuholais- ja diversio-, spioni- ja terroristisen toiminnan.

Sovettivastaisen työskentelyn välitöntä johtamista varten paikkakunnilla Sovettiliiton muutamiin suuriin kaupunkeihin oli muodostettu paikallisia trotskilaisia keskuksia, muunmuassa Novosibirskiin oli Pjatakovin suoranaisten ohjeiden mukaan organisoitu Länsi-Siperian sovettivastainen trotskilainen keskus, johon kuuluivat tässä asiassa syytetyt N. I. MURALOV, M. S. BOGUSLAVSKIJ ja J. N. DROBNIS.

Diversio- ja tuholaistyötä teollisuudessa, pääasiallisesti puolustusmerkityksen omaavissa tuotantolaitoksissa, sekä samoin rautatietransportissa tässä asiassa syytetyt suorittivat kansanvihollisen TROTSKIN ohjeiden mukaan sekä Saksan ja Japanin vakoiluosaston antamien tehtävien mukaan ja niiden välittömällä osanotolla, ja sisältyy tuotantoplaanien murtamiseen, tuotteiden laadun huonontamiseen, tehtaiden tai eri työosastojen ja kaivoksien murhapolttojen ja räjäyttämisten organisoimiseen, junaonnettomuuksien organisoimiseen, rautateiden liikkuvan kaluston ja raiteiden vioittamiseen.

Diversiotekoja organisoidessaan syytetyt pitivät lähtökohtanaan kansanvihollisen TROTSKIN ohjeita — "annettava tuntuvia iskuja kaikkein herkimpiin paikkoihin", jotka ohjeet täydennettiin PJATAKOVIN, LIWSCHITZIN ja DROBNISIN ohjeilla siitä, että ei ole pysähdyttävä ihmisuhrien aiheuttamiseenkaan, sillä "mitä enemmän uhreja, sitä parempi, sillä se synnyttää työläisten suuttumuksen".

PJATAKOVIN antamien tehtävien mukaan kemiateollisuudessa syytetyt RATAITSHAK ja PUSHIN suorittivat tuhotyötä, joka oli suunnattu valtion tuotantoplaanien murtamiseen, uusien tehtaiden ja tuotantolaitosten rakennustoiminnan viivyttämiseen ja uusien tuotantolaitosten kelvottomaan rakentamiseen.

Sitäpaitsi, syytetyt RATAITSHAK ja PUSHIN vv. 1934—35 organisoivat 3 diversiotekoa Gorlovskin typpi-lannokekombinaatilla, jotapaitsi niistä 2 tekoa räjäytyksin, jotka aiheuttivat työläisten tuhoutumisen ja saivat aikaan suuria aineellisia tappioita.

Diversiotekoja oli organisoitu myös Voskresenskin kemiakombinaatilla ja Nevskin tehtaalla syytetty RATAITSHAKIN ehdotuksesta.

Kuznetskin kivihiilialueen kivihiili- ja kemiateollisuudessa syytetyt DROBNIS, NORKIN, SHESTOV ja STROILOV, PJATAKOVIN ja MURALOVIN ohjeiden mukaan, suorittivat tuholais- ja diversiotyötä, joka oli suunnattu hiilen tuotannon murtamiseen, uusien kaivoksien ja kemiakombinaatin rakennustöiden ja kehittämisen viivästyttämiseen, louhintapaikkojen ja kaivosten kaasuttamisen kautta työläisten elämälle vahingollisten ja vaarallisten työolosuhteiden aikaansaamiseen, ja syyskuun 23 p:nä v. 1936 paikallisen trotskilaisen järjestön osanottajat, DROBNISIN antaman tehtävän mukaan, organisoivat räjähdyksen Kemerovon kaivosalueen "Tsentraljnaja"-kaivoksella, mikä sai aikaan 10 työläisen tuhoutumisen ja 14 työläisen vaikean haavoittumisen.

Syytettyjen SEREBRJAKOVIN, BOGUSLAVSKIN, LIWSCHITZIN, KNJAZEVIN ja TUROKIN suorittama diversio- ja tuholaistoiminta rautatietransportissa oli sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen ohjeiden mukaisesti suunnattu valtion lastausplaanin murtamiseen, varsinkin tärkeimpiin lasteihin (kivihiili, malmi, vilja) nähden, liikkuvan kaluston (vaunut, veturit), raiteiden vioittamiseen ja junien, varsinkin sotilasjunien onnettomuuksien organisoimiseen.

LIWSCHITZIN ohjeiden ja Japanin vakoiluosaston agentin herra H...:n antaman tehtävän mukaisesti syytetty KNJAZEV v.v. 1935—1936 organisoi ja suoritti useita tavarajunien, matkustaja- ja sotilasjunien onnettomuuksia, jotka aiheuttivat ihmisuhreja, jotapaitsi lokakuun 27 p:nä v. 1935 Shumihan asemalla tapahtunut sotilasesheloonan junaonnettomuus aiheutti 29 puna-armeijalaisen kuoleman ja 29 puna-armeijalaisen haavoittumisen.

Kansanvihollisen L. TROTSKIN suoranaisten ohjeiden mukaan, sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen jäsenet PJATAKOV ja SEREBRJAKOV siltä varalta, että SSSR:ää vastaan tehdään sotilaallinen hyökkäys valmistelivat useita diversiotekoja teollisuudessa, jolla on puolustusmerkitys sekä myöskin rautatietransportin tärkeimmillä linjoilla.

PJATAKOVIN ohjeiden mukaan syytetty NORKIN valmisteli Kemerovon kemiakombinaatin polttamista sodan alkamishetkeksi.

LIWSCHITZIN antaman tehtävän mukaan syytetty KNJAZEV otti täytäntöönpantavaksi Japanin vakoiluosaston agentin herra H:n antaman tehtävän organisoida sodan aikana rautatielaitteiden räjäyttämisiä, sotatarvevarastojen ja sotajoukkojen ravintopunktien polttamisia, sotilasjunien onnettomuuksia, sekä myös suorittaakseen sotajoukoille annettavien esheloonien, kuin myöskin Työläis-Talonpoikaisen Punaisen Armeijan joukko-osastojen ravinto- ja sanitääripunktien tahallisen saastuttamisen vaarallisten tarttuvien tautien bakteereilla.

Diversio- ja tuholaistoiminnan ohella syytetyt LIWSCHITZ, KNJAZEV, TUROK, STROILOV, SHESTOV, RATAITSHAK, PUSHIN ja GRASCHE, trotskilaisen sovettivastaisen keskuksen antamien tehtävien mukaisesti, suorittivat mitä tärkeimpien valtiollisen merkityksen omaavien salaisten tietojen keräämistä ja antamista Saksan ja Japanin vakoiluosastojen agenteille.

Syytetyt RATAITSHAK, PUSHIN ja GRASCHE olivat yhteydessä Saksan vakoiluosaston agenttien MEIEROVITZIN ja LENTZIN kanssa, joille vv. 1935—1936 antoivat erikoisen salaisia ainehistoja kemiatehtaiden tilasta ja työskentelystä, jotapaitsi PUSHIN v. 1935 antoi Saksan vakoiluosaston agentille LENTZILLE salaisia tietoja tuotteiden valmistuksesta Sovettiliiton kaikissa kemiatuotantolaitoksissa v. 1934 ajalta, kaikkien kemiatuotantolaitosten työohjelman vuodelle 1935 ja typpikombinaattien rakennusplaanin, ja syytetty RATAITSHAK antoi samalle LENTZILLE ehdottoman salaisia ainehistoja sotilaskemia-tehtaiden tuotannosta v. 1934 ajalta ja työohjelman vuodelle 1935.

Syytetyt SHESTOV ja STROILOV olivat yhteydessä saksalaisen vakoiluosaston agenttien SCHEBESTON, FLESSAN, FLORENIN, ZOMMEREGGERIN ym. kanssa ja antoivat heille salaisia tietoja Kuznetskin kivihiilialueen kivihiili- ja kemiateollisuuden alalta.

Syytetyt LIWSCHITZ, KNJAZEV ja TUROK antoivat systemaattisesti Japanin vakoiluosaston agentille herra H:lle ehdottoman salaisia tietoja SSSR:n rautateiden teknillisestä tilasta ja mobilisatsiovalmeudesta kuin myöskin sotilaskuljetuksista.

Kansanvihollisen L. TROTSKIN suoranaisten ohjeiden mukaan sovettivastainen trotskilainen keskus oli muodostanut Moskovassa, Leningradissa, Kievissä, Rostovissa, Novosibirskissä, Sotshissa ja muissa SSSR:n kaupungeissa muutamia terroristisia ryhmiä, jotka suorittivat terrorististen tekojen valmistelua NKP(b):n ja Sovettihallituksen johtajia tovereita STALINIA, MOLOTOVIA, KAGANOVITSHIA, VOROSHILOVIA, ORDZHONIKIDZEA, JEZHOVIA, ZHDANOVIA, KOSIORIA, EICHEÄ, POSTYSHEVIA ja BERIJAA vastaan, jotapaitsi sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen jäsenet syytetyt PJATAKOV ja SEREBRJAKOV välittömästi johtivat eräitä terroristisia ryhmiä (Moskovassa, Novosibirskissä, Ukrainassa, Taka-Kaukasiassa).

Organisoiden terroristisia tekoja, sovettivastainen trotskilainen keskus pyrki käyttämään hyväkseen tätä varten NKP(b):n ja Sovettihallituksen johtajien matkoja paikkakunnille.

Niinpä syksyllä v. 1934 SHESTOV, MURALOVIN ohjeen mukaisesti, yritti toteuttaa terroristisen teon SSSR:n Kansankomissaarien Sovetin puheenjohtajaa toveri V. M. MOLOTOVIA vastaan hänen Kuzbassissa oleskelunsa aikana, jota varten paikallisen trotskilaisen terroristisen ryhmän osanottaja syytetty ARNOLD yritti aiheuttaa katastrofin autolle, jolla toveri V. M. MOLOTOV matkusti.

Sitäpaitsi, syytetty SHESTOV, PJATAKOVIN ja MURALOVIN antamien tehtävien mukaisesti, valmisteli terroristista tekoa NKP(b):n Länsi-Siperian aluepiirikomitean sihteeriä toveri R. I. EICHEÄ vastaan, ja syytetty ARNOLD, saman SHESTOVIN yllyttämänä valmisteli terroristista tekoa toveri G. K. ORDZHONIKIDZEA vastaan.

Näinollen SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegio on todennut, että:

1. PJATAKOV, SEREBRJAKOV, RADEK ja SOKOLJNIKOV ovat olleet sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen jäseniä ja ulkomailla oleskelevan kansanvihollisen L. TROTSKIN suoranaisten ohjeiden mukaan tarkoituksella jouduttaa sotilaallista hyökkäystä Sovettiliittoa vastaan, auttaa ulkomaalaisia agressoreja Sovettiliiton alueiden valtaamisessa, kukistaa Sovettivalta, palauttaa kapitalismi ja porvariston valta, johtivat sovettivastaisen trotskilaisen järjestön petturimaista, diversio- ja tuholais-, spioni- ja terroristista toimintaa Sovettiliitossa, ts. tekivät rikoksia, jotka on huomioitu RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälissä 58—1-a 58—8, 58—9 ja 58—11.

II. I. kohdassa mainitut PJATAKOV ja SEREBRJAKOV, sekä myöskin sovettivastaisen trotskilaisen järjestön osanottajina olleet MURALOV, DROBNIS, LIWSCHITZ, BOGUSLAVSKIJ organisoivat ja välittömästi suuntasivat sovettivastaisen trotskilaisen järjestön jäsenten petoksellista-, spioni-, diversio-, tuholais- ja terroristista toimintaa, ts. suorittivat rikoksia, jotka on huomioitu RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälissä 58—1-a, 58—8, 58—9 ja 58—11.

III. KNJAZEV, RATAITSHAK, NORKIN, SHESTOV, TUROK, PUSHIN ja GRASCHE ollessaan sovettivastaisen trotskilaisen järjestön osanottajia, panivat täytäntöön sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen tehtäviä petoksellisen, spioni-, diversio-, tuholais- ja terroristisen toiminnan alalla, ts. suorittivat rikoksia, jotka on huomioitu RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälissä 58—1-a, 58—8, 58—9 ja 58—11.

IV. ARNOLD, ollessaan sovettivastaisen trotskilaisen järjestön osanottaja, syytettyjen MURALOVIN ja SHESTOVIN yllyttämänä, yritti suorittaa terroristisia tekoja tovereita MOLOTOVIA ja ORDZHONIKIDSEA vastaan, ts. suoritti rikoksia, jotka on huomioitu RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälissä 19—58—8 ja 58—11.

V. STROILOV — osittaisesti suoritti useita eri tehtäviä spionaashin ja tuholaisuuden alalla, ts. suoritti rikoksia, jotka on huomioitu RSFSR:n Rikoslakikokoelman pykälissä 58—6 ja 58—7.

Esitetyn perusteella ja pitäen ohjeenaan RSFSR:n Rikos-Prosessuaalisen Kokoelman pykäliä 319 ja 320

SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegio

TUOMITSI:

1. Jurij (Georgij) Leonidovitsh PJATAKOVIN,

2. Leonid Petrovitsh SEREBRJAKOVIN sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen jäseninä, jotka ovat organisoineet ja välittömästi johtaneet petoksellista-, spioni-, diversio-, tuholais- ja terroristista toimintaa — korkeimpaan rikosoikeudelliseen rangaistukseen — AMMUTTAVIKSI;

3. Nikolai Ivanovitsh MURALOVIN;

4. Jakov Naumovitsh DROBNISIN;

5. Jakov Abramovitsh LIWSCHITZIN;

6. Mihail Solomonovitsh BOGUSLAVSKIN;

7. Ivan Aleksandrovitsh KNJAZEVIN;

8. Stanislav Antonovitsh RATAITSHAKIN;

9. Boris Osipovitsh NORKININ;

10. Aleksei Aleksandrovitsh SHESTOVIN;

11. Iosif Dmitrijevitsh TUROKIN;

12. Gavriil Jefremovitsh PUSHININ ja

13. Ivan Iosifovitsh GRASCHEN — ylempänä mainittujen rikosten organisaattoreina ja välittöminä täytäntöönpanijoina — korkeimpaan rikosoikeudelliseen rangaistukseen — AMMUTTAVIKSI;

14. Grigorij Jakovlevitsh SOKOLJNIKOVIN ja

15. Karl Bernhardovitsh RADEKIN — sovettivastaisen trotskilaisen keskuksen jäseninä, jotka kantavat vastuun sen rikoksellisesta toiminnasta, mutta eivät ole välittömästi osallistuneet diversio-, tuholais-, spioni- ja terroristististen tekojen organisoimiseen ja toteuttamiseen — vankeusrangaistukseen 10. VUODEKSI KUMMANKIN.

16. Valentin Volfridovitsh ARNOLDIN vankeusrangaistukseen 10. VUODEKSI.

17. Mihail Stepanovitsh STROILOVIN, tämän tuomion resolutsio-osan V kohdassa osoitettujen seikkojen vuoksi — vankeusrangaistukseen 8. VUODEKSI.

Vankeusrangaistukseen tuomituilta SOKOLJNIKOVILTA, RADEKILTA, ARNOLDILTA ja STROILOVILTA poistetaan poliittiset oikeudet 5 vuoden ajaksi kultakin.

Kaikkien tuomittujen heille henkilökohtaisesti kuuluva omaisuus takavarikoidaan.

V. 1929 SSSR:n rajojen ulkopuolelle karkoitetut ja helmikuun 20 p:nä v. 1932 SSSR:n TpKK:n tekemällä päätöksellä SSSR:n kansalaisoikeudet menettäneet kansanviholliset Lev Davidovitsh TROTSKIJ ja hänen poikansa Lev Lvovitsh SEDOV, jotka syytettyjen J. L. PJATAKOVIN, K. B. RADEKIN, A. A. SHESTOVIN ja N. I. MURALOVIN antamilla todistuksilla sekä oikeusistunnossa todistajina kuulusteltujen V. G. ROMMIN ja D. P. BUHARTSEVIN antamilla todistuksilla ja tämän asian ainehistoilla on paljastettu trotskilaisen sovettivastaisen keskuksen petostoiminnan välittömiksi johtajiksi, on siinä tapauksessa, että heidät tavataan Sovettiliiton alueella, viipymättä vangittava ja annettava SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion tuomittaviksi.

PUHEENJOHTAJA — **SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion puheenjohtaja armeijan sotilasjuristi — V. ULRICH**

JÄSENET: **SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion puheenjohtajan sijainen korpuksen sotilasjuristi I. MATULEVITSH.**

SSSR:n Korkeimman Oikeuden Sotilaskollegion jäsen divisian sotilasjuristi — N. RYTSHKOV.

(TASS)

Vastaava toimittaja K. VENTO

NKP(b):n kaupunkikomitean byro ja NKP(b):n Petroskoin kaupunkijärjestön aktiivi surulla tiedoittavat NKP(b):n Petroskoin kaupunkikomitean XII kokoonpanon jäsenen tov.

P. P. PEPITAJEVIN

ennenaikaisesta kuolemasta ja lausuvat syvän valittelunsa hänen vaimolleen ja omaisilleen tämän johdosta.

NKP(b):n KAUPUNKIKOMITEAN BYRO

NKP(b):n Petroskoin kaupunkikomitean työntekijöiden kollektiivi lausuu syvän valittelunsa T. J. ZOLOTOVALLE hänen miehensä P. P. PEPITAJEVIN kuoleman johdosta.

PUOLUEKOMITEA

PAIKALLISKOMITEA

TOIMITUKSEN TELEFOONIT: Vastaava toimittaja · 7-90. Vast. toimittajan sij. ja toimitussihteeri — 7-90. Osastojen johtajat — 7-23. ТЕЛЕФОНЫ РЕДАКЦИИ: ответств. редактор — 7-90. Зам. отв. редактора и отв. секретаря — 7-90. Зав. отделами — 7-23.
TOIMITUKSEN OSOITE: — АДРЕС РЕДАКЦИИ: АКССР — Петрозаводск, Пушкинская 7. ИЗДАТЕЛЬСТВО Карельского Обкома ВКП(б). адрес: АКССР Петрозаводск, Пушкинская 7. комн. № 304, тел. 517. — Типография им. Анохина АКССР, гор. Петрозаводск, Пушкинская 7. Уполномоч. Главлита Карельской АССР № А-328 Заказ № 366 — Тираж 6.945 экз.